Evanghelia după Filip

Editarea Evangheliei lui Filip şi Comentarii
VLADIMIR ANTONOV
Tradus din engleză de
Jenica Neamu

Prefaţă

"Evanghelia după Filip", text apocrif al Noului Testament, a fost descoperită in 1945 în Egipt. Această scriere conţine informaţii foarte importante dezvăluite de Isus Cristos lui Filip care a fost un discipol direct al Lui.

Textul se referă la cele mai avansate tehnici de meditaţie care permit aspiranţilor spirituali să ajungă în Locaşul Tatălui Ceresc, pe care Filip îl numeşte *Camera Nupţială*. În Evanghelie se împletesc două linii narative: una a iubirii sexuale între un bărbat şi o femeie şi alta a dragostei celei mai înalte pentru Dumnezeu. Prima este considerată prototipul celei din urmă.

Evanghelia este scrisă într-un limbaj artistic literar folosind un stil alegoric bogat în parabole.

Până în prezent, semnificaţia acestor texte a rămas inaccesibilă cititorilor vorbitori de limbă rusă. Cele trei ediţii publicate anterior, în colecţii tematice, au fost traduse de persoane care nu au înţeles semnificaţiile textului. Ca urmare, ei au făcut doar încercări de a traduce textul "ad literam", ceea ce a avut ca rezultat, într-o mare măsură, o înşiruire de cuvinte fără niciun sens.

Crearea acestei ediţii a fost făcută la cererea şi cu ajutorul direct al Autorului Evangheliei. Prototipul acestei ediţii îl reprezintă ediţiile [3, 4]. Comentariile la textul Evangheliei sunt tipărite cu caractere mai mici.

* * *

1. Un evreu aduce pe lume un alt evreu şi o asemenea persoană se numeşte prozelit. Dar, un prozelit nu poate să aducă pe lume un alt prozelit.

Aceia care au venit din Adevăr sunt aşa cum au fost de la începuturi. Ei aduc pe lume alţi Oameni ai Adevărului. Numai aceştia

din urmă au nevoie să fie născuţi (în Adevăr).

Prozelitul este o persoană care a acceptat recent credinţa.

Aceia care au venit din Adevăr sunt Cei Ce au venit din Locaşul Tatălui Ceresc. Ei pot să-şi aducă discipolii în acest Locaş şi, în felul acesta, să le permită să se "nască" în El.

2. Un sclav nu poate spera altceva, decât să fie liber. Un sclav nu poate spera să moştenească averea stăpânului său.

Totuşi un Fiu nu e doar un [simplu] Fiu, ci şi coproprietar al averilor Tatălui Său.

Un Fiu al Tatălui Ceresc, consubstanţial cu El, este Coproprietar al averii Lui.

3. Sunt aceia care moştenesc perisabilul. Ei aparţin perisabilului şi astfel moştenesc perisabilul.

Aceia Care moştenesc Imperisabilul sunt nepieritori. Ei devin proprietari atât ai Imperisabilului cât şi ai perisabilului.

Oamenii perisabilităţii nu moştenesc nimic (cu adevărat). Căci ce poate un om al perisabilului să moştenească?

Dacă acela care părăseşte corpul moşteneşte Viaţa Adevărată, înseamnă că Acela nu e mort şi va trăi.

Acela Care a ajuns la Tatăl Ceresc prin eforturile depuse pentru propria sa dezvoltare spirituală, va avea Viaţa Adevărată după moartea trupului. El sau Ea devine Coproprietar cu Tatăl, atât al "averilor" Cereşti cât şi al celor pământeşti.

4. Un păgân nu moare, căci nu a trăit niciodată (cu adevărat). Deci, nu are niciun rost să vorbim despre moartea unui păgân.

Dar aceia care au acceptat Adevărul încep să trăiască şi, pentru ei, există pericolul morţii, căci ei trăiesc.

În acest context, a muri înseamnă a se îndepărta de la Calea către Tatăl Ceresc. Aceasta este o moarte spirituală.

5. Din ziua în care Cristos s-a încarnat, a apărut prosperitatea,

oraşele au reînviat, şi moartea s-a îndepărtat.

6. Când eram evrei, fiecare dintre noi avea numai mamă. Dar de când am devenit Creştini, avem şi Tată şi mamă.

În tradiţia iudaică, Dumnezeu era numit *Tată*. Isus a sugerat adepţilor Săi să îl numească *Tată* numai pe Dumnezeu – nu pe părintele pământesc.

Filip spune că urmaşii reali ai lui Cristos au acum un Tată Adevărat.

7. Cine seamănă iarna culege [roadele] vara.

Iarna este lumea, iar vara este celălalt eon*. Să semănăm Pământul iarna ca să putem culege roadele în timpul verii!

Din acest motiv, nu ar trebui să ne rugăm la Dumnezeu iarna, căci iernii îi urmează vara.

Dar, acela care încearcă să culeagă în timpul iernii, nu va culege, de fapt, ci va smulge doar lăstarii.

În regiunile calde, oamenii seamănă iarna, nu primăvara cum se face în zonele reci.

Cuvântul *eon* (în limba greacă "aion") indică dimensiuni spaţiale, ca de exemplu iadul, paradisul, locaşul Creatorului.

În timpul "iernii", adică atunci când suntem pe Pământ, trebuie să muncim pentru a ne permite să trăim "vara" în abundenţa şi fericirea deplină a eonilor celor mai înalţi.

8. Acela care nu va face aşa, nu va culege roadele. Mai mult, acesta nu numai că nu va avea roade [de cules], dar va fi fără putere în timpul Sabatului.

Cine nu munceşte din greu pentru a deveni mai bun pe parcursul întregii sale vieţi încarnate, nu va avea parte de niciun fruct bun după aceea.

Filip foloseşte ca simbol imaginea "iernii" şi a "săptămânii de lucru" pentru perioada de timp alocată acestei munci; apoi vine şi timpul pentru odihnă care este "vara" şi de "sabat – sâmbăta" (sâmbăta este ziua de odihnă a evreilor).

9. Cristos a venit pentru a-i "răscumpăra" pe unii, pentru a-i mântui şi izbăvi pe alţii. El a "răscumpărat" străini,transformându-i în tovarăşii săi.

Apoi a separat pe ai Săi de restul – adică pe aceia pe care El i-a răscumpărat prin voinţa Lui.

El s-a dat pe Sine (Căii serviciului jertfelnic) atunci când El Însuşi a voit – s-a dat pe Sine nu numai de când s-a arătat oamenilor, ci chiar din prima zi a Creării Lumii.

A fost încarnat şi, apoi – când El Însuşi a voit, s-a retras. A căzut pe mâinile unor tâlhari şi a fost ţinut captiv. S-a eliberat şi a salvat, deopotrivă, atât pe cei ce erau priviţi în această lume ca fiind oameni buni, cât şi pe cei răi.

10. Lumina şi întunericul, viaţa şi moartea, dreapta şi stânga – sunt fraţi unii cu alţii; sunt inseparabile (pentru oamenii din lume). Din cauza aceasta, printre ei – cei buni nu sunt buni, cei răi nu sunt răi, iar viaţa lor nu e viaţă şi moartea lor nu e moarte.

Ca urmare, fiecare ar trebui să înceapă să separe toate acestea în sine însuşi.

Aceia care s-au desprins de tot ceea ce este lumesc devin indisolubili, eterni.

Cine a intrat pe Calea spirituală trebuie să separe în sine însuşi ceea ce este adevărat, etern şi de valoare pentru viaţa în eonii superiori, de ceea ce este fals, care aparţine numai acestei lumi.

Cei Ce au reuşit acest lucru devin eterni în eonii Divini.

11. Importanţa care se dă celor lumeşti este o mare greşeală pentru că ne abate gândurile de la Acela Care este veşnic, la ceea ce este trecător. Şi, în acest caz, cel ce aude despre "Dumnezeu" nu percepe Eternul (în spatele acestui cuvânt), în schimb, gândeşte la lucruri trecătoare. De asemenea, dacă nu au cunoscut deja Eternul (prin experienţă spirituală personală), oamenii nu înţeleg Eternul care există dincolo de cuvintele "Tatăl", "Fiul", "Duhul Sfânt", "Viaţă", "Lumină", "Înviere", "Biserică", ci continuă să gândească la ceea ce este trecător. Aceste cuvinte reuşesc, numai, să inducă în eroare oamenii din lume.

Dacă ar trăi în eoni (Divini), ei nu ar folosi aceste cuvinte asociate cu griji şi lucruri lumeşti, pentru că aceste concepte se raportează la eonii (Divini).

În acelasi fel se întâmplă şi în Rusia, unde multă lume foloseşte exclamaţia "Doamne!" ca înjurătură în situaţii în care alţi oameni folosesc un limbaj obscen.

Un alt exemplu este oferit de icoanele ortodoxe, unde Tatăl Ceresc, Care este Oceanul Universal al Conştiinţei Primordiale, este pictat ca un om bătrân care stă pe un nor.

De-abia dacă există vreun "păstor", fără să mai menţionez "turma", care să fie în stare să răspundă la întrebarea "Cine este Sfântul Duh?"

Cei mai mulţi "credincioşi", ca şi atei, de altfel, înţeleg prin cuvântul *viaţă* numai viaţa trăită în corp, jelind pe cei ce au părăsit corpurile lor, şi fiindu-le milă de ei…

12. Un singur nume nu e rostit în lume – numele pe care Tatăl îl dă Fiului Său. Acesta este deasupra a tot [ceea ce există]. Acest nume este Tatăl. Fiul nu ar fi primit acest nume dacă nu ar fi devenit Tatăl.

Aceia care poartă acest nume ştiu acest lucru, dar Ei nu vorbesc despre aceasta. Însă cei ce nu poartă acest nume, nu Îi cunosc.

În această lume numele sunt inventate pentru că nu e posibil să se cunoască Adevărul fără ele.

Adevărul este unul, dar e reprezentat prin Pluralitate*. Acest lucru este pentru binele nostru căci ne conduce la cunoaşterea Unicului prin iubirea pentru Pluralitate.

Oamenii care nu L-au cunoscut pe Tatăl personal, nu pot să vadă şi să recunoască un Fiu al Său. Dar, dacă un Fiu încearcă să le vorbească despre consubstanţialitatea Lui cu Tatăl, aceştia nu înţeleg altceva decât să se supere pe El.

13. Conducătorii pământeşti au vrut să înşele lumea, întrucât ei au înţeles că oamenii au aceeaşi origine cu aceea a acelora cu adevărat vrednici. Ei au luat numele bune şi le-au dat la lucruri rele pentru a amăgi omenirea şi, în felul acesta, s-o alipească de rău. Şi acum, aceşti stăpânitori pământeşti sugerează mulţimii să se îndepărteze de "rău"

şi să se ataşeze de ceea ce este “bun”. Aceşti conducători lumeşti se străduiesc să transforme în sclavi, pentru totdeauna, oameni care au fost odinioară liberi.

14. Există puteri care dau (putere) oamenilor, dar care nu vor să-i salveze. O fac (pentru a-i subjuga, de fapt).

Oamenii, dorind să se salveze, au oferit sacrificii. Dar un om cu minte (înţelege clar că) sacrificiile nu sunt necesare, iar animalele nu ar trebui jertfite zeilor. De fapt, aceia care au oferit sacrificii animale erau ei înşişi nişte animale (ca nivel de dezvoltare)…

Deşi animalele oferite ca sacrificii pentru zei erau vii, ele mureau.

Dar acela care se oferă lui Dumnezeu pe sine însuşi mort —(cu adevărat) va trăi.

Aici ultimul paragraf trebuie comentat.

Un lucru este cert – omul nu este corpul (fizic). Omul este conştiinţă, e suflet. Deci, e incorect să spunem că un om e mort dacă i-a murit trupul. Ceea ce a murit este corpul, dar nu omul.

De asemenea, moartea unui om (ca suflet, adică moarte spirituală) poate fi considerată şi în sensul implicat de cuvintele spuse de Isus:

“Urmează-Mă, şi lasă morţii să-şi îngroape morţii lor!” (Matei 08:22; Luca 9:60).

Dar în această parte a Evangheliei, Filip se referă la o altă moarte – moartea “eu”-lui inferior care implică, de fapt, realizarea *Eu-lui Superior* prin Unirea conştiinţei dezvoltate cu Creatorul. O asemenea persoană obţine Viaţa Eternă în Casa Domnului prin Unirea cu El.

15. Înainte de venirea lui Cristos, nu exista pâinea Cerească. Era ca în Paradis în timpul lui Adam: erau mulţi copaci, mâncare pentru animale, dar nu exista grâu pentru a-l hrăni pe om. Acesta obişnuia să se hrănească precum animalele.

Dar când Cristosul – Omul Perfect – vine, aduce pâinea din Ceruri pentru ca oamenii să se poată hrăni cu mâncare destinată lor.

Oamenii, fără cunoaşterea adevărată a predestinării lor şi a Căii, trăiesc o viaţă comparabilă cu aceea a animalelor. Însă, prin Cristos,

Dumnezeu le dă hrană spirituală adecvată fiinţelor umane.

16. Conducătorii pământului au crezut că tot ceea ce au făcut, au realizt prin propria lor putere şi voinţă. Dar, în realitate, Duhul Sfânt a înfăptuit toate acestea, în secret, chiar prin intermediul lor – exact cum a considerat El că se cuvine.

De asemenea, *Ei* (Sfântul Duh) seamănă pretutindeni adevărata cunoaştere, care a existat încă de la începuturi. Şi mulţi sunt cei ce o văd în timp ce e semănată, dar puţini sunt aceia care îşi amintesc de ea când vine timpul culesului.

Duhul Sfânt conduce faptele oamenilor atunci când este necesar, dar oamenii, de obicei, nu sunt conştienţi de acest lucru.

El, printre altele, creează, prin intermediul unor indivizi vicioşi, dificultăţi persoanelor întrupate sub formă de ispite şi ademeniri, ca de exemplu, doctrinele false. Acest lucru are loc cu scopul de a ajuta oamenii să se dezvolte mai mult din punct de vedere intelectual. În ultimă instanţă, suntem trimişi aici să învăţăm, nu numai să trăim.

Sensul vieţii noastre pe pământ constă în continua noastră autoperfecţionare care trebuie să urmărească trei direcţii principale: intelectuală, etică si psihoenergetică. Iar Învăţătorul nostru este Dumnezeu.

După ce au absolvit această Şcoală şi dacă merită, studenţii sârguincioşi sunt invitaţi de Tatăl în Locaşul Său pentru a se uni cu El pentru totdeauna.

Dar, studenţii leneşi rămân pentru totdeauna “repetenţi” şi devin sclavi ai acestei lumi.

Timpul “culesului” este *sfârşitul lumii.* Şcoala este închisă, studenţii sârguincioşi se mută în Locuinţa Tatălui Ceresc, îmbogăţindu-L cu Ei înşişi, iar soarta celorlalţi este *întunericul de afară*: distrugerea şi moartea sufletelor.

În acest fragment, un comentariu special trebuie făcut despre folosirea pronumelui *Ei* care se referă, de fapt, la Duhul Sfânt. Nu este o eroare: Duhul Sfânt este format din totalitatea oamenilor care au trăit înainte şi care, prin dezvoltarea lor spirituală, au obţinut dreptul de a fi în eonii superiori.

17. Unii au spus că Maria a conceput prin intermediul Duhului

Sfânt. Greşesc. Nu ştiu ce vorbesc. Când a zămislit o femeie cu altă femeie?

În acelaşi timp, Maria este puritatea care nu a fost întinată prin violenţă.

Ea este o mare ispită pentru evrei, atât pentru cei ce predică, cât şi pentru aceia care ascultă la predicile lor.

Castitatea ei, care nu a fost pângărită prin violenţă, este neatinsă. Dar puternicii acestei lumi, singuri s-au întinat prin fanteziile lor.

Iar Domnul (Isus Cristos) nu ar fi spus: "Tatăl Meu care este în Ceruri" (Matei 16:17), dacă nu ar fi avut şi un alt tată [pe pământ]. Ar fi spus pur si simplu "tatăl Meu".

Duhul Sfânt este de genul feminin în limba greacă, în care a fost scrisă Evanghelia. Acesta este motivul ironiei lui Filip de la începutul fragmentului.

18. Domnul a spus discipolilor săi: "Intraţi în Casa Tatălui. Dar să nu luaţi nimic din Locuinţa Tatălui şi nici să nu scoateţi ceva afară."

Ultima frază a lui Isus este o glumă, pentru că "în Casa Tatălui", care este cel mai înalt eon, nu există nimic material care să poată fi "scos afară", aşa cum se poate face din casa unui tată pământesc.

În schimb, a intra în Locaşul Tatălui Ceresc şi a se stabili acolo pentru totdeauna este Scopul evoluţiei fiecărei persoane.

19. "Isus" este un nume de om. Cristos este un titlu. Din acest motiv, numele de Isus nu există în alte limbi; El a fost pur şi simplu numit Isus.

Cristos în siriacă* înseamnă Mesia; Cristos este un cuvânt de origine greacă. Dar, şi alte limbi au acest cuvânt redat ortografic în conformitate cu scrierea lor.

Nazarinean înseamnă: "Acela care a venit din Adevăr".

Cristos nu este numele de familie a lui Isus, după cum gândesc unii credincioşi. Cristos este Acela Care a ajuns în Locaşul Tatălui Ceresc, a devenit parte din El şi apoi a venit pe Pământ ca Învăţător Divin consubstanţial cu Tatăl.

Cristos, Mesia, Avatar – acestea toate nu reprezintă altceva decât diferitele nume date aceluiaşi fenomen în diverse limbi.

Isus Cristos a fost unul, dar au existat mulţi Cristoşi de-a lungul întregii istorii a omenirii. Pentru acei oameni care au comunicat direct cu El, în timpul vieţii Sale pe pământ, Isus a fost singurul şi primul Cristos.

20. Cristos are totul în El: atât umanul cât şi angelicul şi chiar, mai misterios, Tatăl.

În Evanghelia după Ioan, există o afirmaţie a lui Isus unde El s-a comparat cu o viţă de vie: tulpina e deasupra, pe pământ, iar rădăcina vine din Locaşul Tatălui Ceresc. Din moment ce El este o Conştiinţă omniprezentă, El poate să povestească oamenilor despre eonii cei mai înalţi la modul cel mai veridic şi să-L reprezinte pe Tatăl Ceresc în lumea materială.

21. Aceia care spun că Domnul a murit întâi şi apoi s-a ridicat la ceruri, greşesc pentru că El, întâi s-a înălţat şi apoi a murit (ca trup).

Cel ce ajunge să se înalţe, nu va muri, pentru că Dumnezeu trăieşte şi va trăi mereu.

Adevărata Înălţare este ridicarea la nivelul celor mai înalţi eoni, deci nu în lumea materială. Isus a realizat aceasta cu mult timp în urmă şi a revenit pe pământ ca Parte din Tatăl Ceresc.

Acela care a străbătut Calea până la Unirea cu Tatăl Ceresc ajunge la adevărata nemurire şi, astfel, după moartea trupului, se ridică în eon-ul Tatălui fuzionând cu El.

Dar Isus "s-a înălţat" şi pentru oamenii încarnaţi în lumea aceasta, materializându-Se într-un corp nou, de fiecare dată. A reuşit să facă acest lucru prin Puterea Sa Divină.

22. Nimeni nu ascunde un lucru de valoare într-un vas mare, dar, foarte adesea, nenumărate comori sunt ascunse în vase de doi bani. La fel este şi cu sufletul. Fiind de preţ, va fi ascuns într-un corp vrednic de dispreţ.

Ateii, precum şi majoritatea acelora care îşi spun creştini, cred

că omul nu este decât corpul material.

Dar, în realitate, omul este un suflet, o conştiinţă, iar corpul său nu este decât un vas temporar în care omul trebuie să treacă în stadiul următor în studiile sale la Şcoala din lumea materială.

Perioadele de încarnare ale unei persoane, de-a lungul vieţilor sale, sunt, de obicei, mult mai scurte decât perioadele când aceasta nu este întrupată.

Totuşi, dezvoltarea omului poate avea loc numai când e încarnat. Acesta este motivul pentru care încarnările sunt necesare; acesta este motivul pentru care Dumnezeu crează lumi materiale.

Ideea este că organismul este o "fabrică" de transformare a energiei. În corp, energia extrasă, în primul rând din hrana obişnuită, poate deveni energia conştiinţei, a sufletului. Datorită acestui fapt, poate avea loc procesul de dezvoltare calitativă şi cantitativă a conştiinţei.

23. Sunt oameni cărora le este teamă să se ridice la ceruri neîmbrăcaţi. Acest lucru se datorează faptului că ei vor să se ridice în carne şi oase. Cu toate acestea, ei nu înţeleg că cei ce sunt întrupaţi sunt dezbrăcaţi (în faţa spiritelor şi a lui Dumnezeu).

Dar aceia care se îşi dau hainele jos (trupul) pentru a fi goi (adică numai suflete) – nu mai sunt dezbrăcaţi.

Nici trupul şi nici sângele nu pot intra în Casa lui Dumnezeu.

Deci, ce este ceea ce nu va intra? Ceea ce este pe noi.

Şi ce este ceea ce va intra? Ceea ce aparţine lui Isus şi Sângelui Lui.

Pentru acest motiv, El a spus: "Aceia care nu vor mânca din Trupul Meu şi nu vor bea din Sângele Meu, nu vor avea (adevărata) viaţă în ei".

Ce este Trupul Lui? — Logos [Cuvântul]. Iar Sângele Său este Duhul Sfânt. Acela care a primit Acestea are adevărata hrană, băutură şi îmbrăcăminte. Şi [de aceea], eu nu sunt de accord cu cei ce spun că Acest Trup nu se va înălţa.

Astfel, oamenii s-au încurcat. Dacă spui că Trupul nu se va înălţa, atunci spune-mi, astfel încât să te pot respecta ca pe o persoană cu mintea întreagă, ce se va înălţa?

Mai bine spune că Spiritul este acest Trup şi că Lumina este acest Trup. Şi Logos-ul este, de asemenea, acest Trup. Deci, tot ce ai

menţionat nu este decât acest Trup. Iar omul trebuie să se înalţe exact în acest Trup, din moment ce totul există în El.

În acest fragment, Filip foloseşte ceea ce este tipic acestei Evanghelii: un "joc de cuvinte" cu scopul de a stimula gândirea cititorului.

Filip începe acest fragment ridiculizând frica de a se ridica gol: în mod obiectiv, ruşinea goliciunii trupului nu este o lege etică semnificativă, ci doar o normă morală a anumitor grupuri de persoane întruchipate pe Pământ. Asemenea "norme de comportament" nu există în eonii superiori.

Conştiinţele individuale din Locaşul Creatorului sunt într-o stare de dizolvare şi fuzionare formând un Întreg. Totuşi acestea se pot separa din nou ca Entitate individuală cu scopul de a îndeplini o anumită sarcină în lumea Creaţiei.

Spiritele îşi păstrează atât individualitatea cât şi înclinaţiile şi înfăţişarea din ultima încarnare. De asemenea, ele se pot transforma într-o simplă condensare amorfă de energie, sau pot lua înfăţişarea altcuiva pentru un timp, atunci când comunică cu oameni încarnaţi.

Dumnezeu şi spiritele aud nu numai cuvintele pe care le spunem, ci şi gândurile noastre, chiar şi cele mai "ascunse".

De asemenea, ei văd tot ceea ce există în lumea materială, până în cel mai mic detaliu. Nu numai îmbrăcămintea sub care ne ascundem trupurile, dar până şi intestinele pot fi vizionate de orice fiinţă neîncarnată!

De obicei, oamenii nu ştiu acest lucru, nu îl observă, dar chiar dacă ar şti şi ar observa, nu ar avea şansa să îşi ascundă goliciunea. Suntem complet dezbrăcaţi în faţa întregului Ocean al Conştiinţei universale neîncarnate precum şi în faţa multor conştiinţe individuale. Suntem vizibili pentru toţi. Ei ne examinează, admirând, sau având compasiune, respectând sau râzând de noi, iubind sau urând, prevăzând suferinţele noastre viitoare… Dar noi nu ştim aceasta, şi chiar dacă am şti, tot nu avem unde să mergem, unde să ne ascundem…

Apoi Filip începe să discute despre ceea ce Isus a numit alegoric Trupul şi Sângele Său.

Pentru a se întrupa, Isus, "Viţa de vie", a "extins" până în lumea materială o parte din El Însuşi, din Isus-Conştiinţă existent în eon-ul lui

Dumnezeu-Tatăl. El a explicat discipolilor săi că Drumul lor către Dumnezeu-Tatăl constă în transformarea lor în "Viţe" similare – însă, ei trebuie să crească în direcţii opuse în comparaţie cu Isus: nu de la Tatăl Ceresc către materie, ci de la materie către Dumnezeu-Tatăl.

Cine ajunge cu "rădăcinile" în Locaşul Tatălui Ceresc şi se uneşte acolo cu El în îmbrăţişarea Iubirii, devine un Cristos cu timpul.

Cine vrea să meargă pe această Cale, trebuie să "mănânce" "hrana" care provine din eonii Duhului Sfânt şi ai lui Dumnezeu-Tatăl. Aceasta este "hrana" cunoaşterii Divine, iar "Logos"-ul (Acela Care Vorbeşte) este Cel Ce furnizează aceste cunoştinţe.

Cel ce se naşte în eonii superiori în timpul vieţii sale într-un corp material şi îşi dezvoltă propriul său "Trup" Divin în aceşti eoni, este un adevărat adept al lui Cristos, un creştin incontestabil care urmează să devină un Cristos. După moartea trupului, o asemenea persoană se înalţă în mod categoric, ajunge nemuritoare, şi, mai mult ca sigur, nu va muri nici măcar *la sfârşitul lumii*.

24. În această lume, oamenii se disting în societate după îmbrăcămintea lor.

Dar în Împărăţia Cerurilor, numai Aceia Care s-au înveşmântat cu Apă Vie şi cu Foc şi Care s-au purificat poartă hainele celor aleşi.

Curentul Apei Vii este mişcarea Conştiinţei Duhului Sfânt. Aceia care intră în acest spaţiu experimentează o senzaţie similară cu scufundarea într-un râu cosmic al Conştiinţei Divine Vii. Există două variante ale acestei meditaţii : Latihan si Pranava (vezi detalii în [1]). Aceasta reprezintă adevăratul botez în Duhul Sfânt. După cum vedem, nu e de loc asemănător cu ceea ce se înţelege ca botez în diferitele secte.

Duhul Sfânt pătrunde în toate straturile Creaţiei multidimensionale. Manifestarea Duhului Sfânt la suprafaţa pământului poate fi asociată cu un Curent de Apă Vie. Manifestarea Sa în interiorul planetei este denumită de Filip, Lumină. O altă manifestare a Lui este Focul. Iar Lumina Perfectă este Dumnezeu-Tatăl în Locaşul Său – în *Camera Nupţială.*

Botezul, realizat succesiv în fiecare din aceste straturi, permite conştiinţei practicantului spiritual să treacă în stadiile următoare de purificare şi rafinament.

25. De obicei lucrurile manifestate sunt cunoscute prin lucruri manifestate, iar cele secrete, prin cele secrete. Totuşi, în unele cazuri, se folosesc imaginile lucrurilor manifestate pentru a simboliza secretul.

Astfel, la binecuvântarea (Tatălui Ceresc), apar imaginile apei în *Curentul Apei Vii* şi a focului.

26. Isus a cucerit inimile oamenilor fără să-şi dezvăluie Esenţa. S-a arătat fiecăruia după înţelegerea fiecăruia. A făcut aceasta în felul următor: celui ce era mare, El i s-a arătat mare, celui ce era mic i s-a arătat mic, îngerilor – înger, şi oamenilor – om, în timp ce Divinitatea Sa era ascunsă de toţi. Unii, văzându-L, au crezut că văd o persoană ca şi ei.

Dar când s-a arătat pe munte discipolilor Lui în toată gloria Sa – atunci nu a fost mic, ci a fost într-adevăr Măreţ. Dar, înainte de aceasta*, El a dat putere ucenicilor săi pentru ca ei să-I poată vedea Măreţia.

În acea zi, mulţumind Tatălui, a spus: " O, Acela Care ai unit Perfecţiunea şi Lumina Sa cu Duhul Sfânt, uneşte-ne, şi pe noi, cu imaginile îngerilor!"

În aceste vorbe ale lui Isus, este un "joc de cuvinte". Sensul este: "Fă în aşa fel încât ucenicii, în sfârşit, să înceapă să arate ca îngerii!" În spatele acestor cuvinte ale lui Isus se exprimă un regret – acela că chiar şi unii din cei mai apropiaţi ucenici ai Săi nu L-au putut înţelege.

Capacitatea de a înţelege informaţii la diferite niveluri de complexitate depinde de vârsta sufletului (şi, într-o măsură mult mai redusă, de vârsta corpului, de cum e crescut, educaţie şi aşa mai departe). Aşa cum au spus Isus şi Apostolii Săi, sufletul se maturizează de-a lungul mai multor încarnări. Din acest motiv, sufletele, încarnate de Dumnezeu în corpuri umane, au o vârstă foarte diferită care nu corespunde cu vârsta corpului. Aceasta este una din particularităţile procesului de dezvoltare a fiinţei umane.

Un învăţător înţelept oferă ajutor oamenilor ţinând cont de ceea ce este specific vârstei lor precum şi posibilităţilor acestora de a capta cunoştinţele furnizate. Un învăţător nu ar trebui să dea studenţilor informaţii care sunt prea complexe şi depăşesc capacitatea lor de

înţelegere.

Calea spirituală este asemănătoare unei scări cu trepte multe. În consecinţă, este necesar ca discipolii să fie ajutaţi să urce pe treapta care urmează în mod firesc pentru ei, şi nu să le fie sugerat să sară mai multe trepte deodată.

27. Nu neglija Mielul, căci fără El nu vezi Poarta.

Şi nimeni nu va putea să ajungă la Domnul dacă este "dezbrăcat".

Mielul de sacrificiu este Isus Care a mers la moartea pe cruce pentru ca adevărata cunoaştere, lăsată de El, să salveze omenirea de la pieire.

A doua frază a acestui fragment este o continuare a ideii din fragmentul 23. Cei "dezbrăcaţi" sunt cei care apar pe suprafaţa pământului în corpuri materiale cu care se identifică, gândind că ceea ce fac ei în ascuns faţă de alţi oameni încarnaţi va rămâne un secret pentru toţi. Dar, în realitate, ei sunt expuşi în faţa tuturor spiritelor şi al lui Dumnezeu. De fapt, sunt ridicoli – este ca şi cum ar sta dezbrăcaţi printre alţi oameni întrupaţi fără să realizeze goliciunea lor.

Însă nimeni nu poate ajunge în faţa Împăratului Ceresc întrupat, în timp ce gândeşte că aparţine trupului. Cineva poate ajunge la Împărat numai dacă nu se identifică cu trupul, şi numai după ce s-a eliberat cu adevărat de trup prin educaţie meditativă. Într-adevăr, stadiile practicilor meditative (meditaţia însemnând activitatea depusă pentru dezvoltarea conştiinţei) permit primirea adevăratului botez şi nu al "botezului-jucărie": permit naşterea şi maturizarea în eonii noi.

28. Omul Cerurilor are mult mai mulţi Fii decât omul pământean. Dacă fiii lui Adam sunt numeroşi, deşi mor, cât de mulţi sunt fiii Omului Perfect, Aceia Care nu mor şi Care se zămislesc mereu!

Omul Perfect este Cristos. Învăţăturile Lui – cu preţul morţii Lui pe cruce şi al muncii Apostolilor Lui – au rămas pe pământ şi continuă să genereze noi şi noi Copii spirituali Care ajung să devină Nemuritori în Împărăţia Tatălui.

29. Tatăl a creat Fiul, dar Fiul nu poate crea fiu, pentru că Cel Ce

a fost născut astfel (de Tatăl) nu poate procrea. Un Fiu îşi face fraţi, dar nu fii.

Un Fiu al lui Dumnezeu nu este atras de reproducţia pământeană. Ca urmare, El nu concepe copii pământeni, ci spirituali: fraţi şi surori.

30. Această parte a textului original este deteriorată.

31. Sunt aceia care primesc hrana din gura din care iese cuvântul lui Dumnezeu. Atunci când cineva se hrăneşte aşa, poate deveni Perfect.

Cei Pefecţi pot fi concepuţi dintr-un sărut şi, în felul acesta să fie născuţi.

Din acest motiv, ne sărutăm şi noi unul pe altul pentru a fi zămisliţi prin harul care există în fiecare dintre noi.

Un Învăţător Perfect îşi hrăneşte discipolii cu vorbele lui Dumnezeu, prin gura Sa şi acest lucru îi poate duce la Perfecţiune.

Ca urmare a experienţei acumulate în timpul încarnărilor precedente, discipolii maturi psihogenetic, pot fi stimulaţi să continue procesul de avansare pe Calea spirituală, graţie Dragostei Învăţătorului pentru ei. Apoi, aceştia se nasc în eonii superiori.

Emoţiile dragostei tandre ajută discipolii în munca lor spirituală, sprijinându-i, inspirându-i şi dându-le putere.

32. Trei au fost acelea care au mers alături de Domnul: Maria, mama Sa, sora Ei şi Maria Magdalena, cea numită însoţitoarea lui Isus. Aşa că au fost aceste trei Marii: mama Sa, sora Ei şi însoţitoarea Lui.

33. *Tatăl* şi *Fiul* sunt nume singulare.

Însă *Duhul Sfânt* este un nume Dublu*. Ele se află pretutindeni: deasupra, dedesubt, în lumea (spaţiul) invizibilă şi în cea vizibilă.

(În acelaşi timp), Duhul Sfânt este deschis jos şi ascuns deasupra.

Duhurile Sfinte, venind din Locaşul Tatălui Ceresc, sunt prezente în stări diferite atât la suprafaţa pământului (“spaţiul

deschis") cât şi în interiorul planetei ("spaţiul ascuns").

Practicantul spiritual poate vedea Duhurile Sfinte care sunt sub pământ, în timp ce un om obişnuit, nu poate, pentru că acestea sunt invizibile pentru el.

34. Sfinţii sunt slujiţi şi de puterile răului. Aceste puteri sunt orbite de Duhul Sfânt: ele cred că îşi servesc oamenii lor, când, în realitate, ele lucrează pentru sfinţi.

Odată, un discipol a întrebat pe Domnul despre ceva lumesc. Domnul i-a răspuns: "Întreab-o pe mama ta – ea îţi va da din lucrurile care sunt străine mie".

Cu cât conştiinţele individuale sunt mai puţin dezvoltate din punct de vedere al naturii lor energetice, cu atât eonii în care locuiesc ele în stare de neîncarnare sunt mai grosieri şi mai îndepărtaţi de Dumnezeu-Tatăl. Aceste conştiinţe nu au nicio posibilitate de a intra în sălaşurile conştiinţelor superioare lor şi nici nu văd pe aceia care trăiesc în eonii mai apropiaţi de Dumnezeu-Tatăl.

Însă fiinţele mai evoluate ale lumii spirituale sunt capabile nu numai să intre în eonii inferiori, ci să şi controleze locuitorii lor fără ca aceştia să-şi dea seama.

Dumnezeu, personal sau prin spirite merituoase, controlează toate celelalte spirite şi pe toţi oamenii încarnaţi incluzând chiar şi pe cei mai primitivi. Aceştia sunt folosiţi de El pentru a corecta alte persoane încarnate, atât păcătoşi cât şi virtuoşi: un exemplu îl reprezintă situaţia în care cei din urmă [virtuoşii] au nevoie să fie corectaţi sau redirecţionaţi în modul lor de viaţă, etc.

35. Apostolii au spus ucenicilor: "Fie ca toate cadourile noastre să conţină sare." Ei au numit înţelepciunea, "sare". Fără aceasta, nimic nu trebuie dat.

Apostolii au sfătuit discipolii nu numai să dăruiască, de exemplu, vindecări pentru cei bolnavi, dar, în acelaşi timp, să însoţească faptele lor cu predici despre Calea spre Perfecţiune. Fără această învăţătură, o persoană spirituală nu ar trebui să ofere nimic, deoarece asemenea cadouri nu vor aduce niciun folos real acelora care le-au primit.

36. Dar înţelepciunea nu poate fi bine întemeiată fără un Fiu…

Textul original este deteriorat.

Adevărata Înţelepciune provine numai de la Tatăl Ceresc. Şi cel mai perfect Mesager al Înţelepciunii Tatălui este Fiul Său – Cristos.

37. Ceea ce posedă Tatăl aparţine şi Fiului. Când Fiul este mic, nu I se încredinţează ceea ce Îi aparţine. Însă când devine adult, Tatăl Îi dă tot ceea ce are El.

Atunci când un Cristos întrupat este la vârsta copilăriei nu poate încă să-şi manifeste toate puterile Sale Divine. Acesta le va primi pe măsură ce trupul Său pământesc se maturizează.

38. Acei oameni care au luat-o pe căi greşite, au fost şi ei născuţi pe Pământ din voia Duhului lui Dumnezeu, dar, tot după voia Lui, se rătăcesc. Astfel, lămpile sunt aprinse sau stinse de acelaşi Duh.

Întâi, Dumnezeu ne pune obstacole în Drumul către El, dar, prin depăşirea lor, noi evoluăm. Numai aceia care merită, adică cei ce sunt suficient de maturi, pot învinge aceste obstacole.

Al doilea, Dumnezeu are toată Puterea şi Autoritatea necesară de a opri oamenii nedemni să se apropie de eonii Lui. Prin urmare, nimeni nu poate intra în Locaşul lui Dumnezeu împotriva Voinţei Sale.

Vrednicia practicanţilor spirituali este determinată după criterii etice şi intelectuale, strâns legate între ele, precum şi după gradul de rafinament al conştiinţei.

39. Există o înţelepciune simplă, dar există şi o înţelepciune consfinţită prin moarte – aceea care a cunoscut moartea. Înţelepciunea care nu a cunoscut moartea este puţină înţelepciune.

Cei mai mulţi oameni trăiesc pe pământ fără să realizeze faptul că ocazia lor de a-şi schimba propriile destine pentru sute de ani (perioadă ce reprezintă un interval obişnuit de timp între reîncarnări), precum şi pentru încarnarea care urmează, dacă va avea loc, este

limitată în timp. Mai târziu, nu vor putea nici măcar să viseze la o asemenea schimbare.

Dar, dacă oamenii trăiesc amintindu-şi de venirea sfârşitului ciclului de reîncarnări, atunci acest lucru îi îndeamnă să avanseze pe Calea spirituală şi le permite să facă o diferenţă clară între ceea ce are valoare şi ceea ce nu are în faţa morţii care vine.

Decizia cea mai radicală şi eficientă a unui aspirant spiritual, pentru care cunoştinţele despre moarte au devenit un aliat, este decizia de a stăpâni controlul asupra morţii prin dezvoltarea capacităţii de a-şi dematerializa corpul.

În cazul în care o asemenea persoană a trecut şi prin moarte clinică, ajungând pe "lumea cealaltă" fără impedimente din cauza cochiliei materiale, atunci, această experienţă îmbogăţeşte considerabil experienţa meditativă şi furnizează cunoştinţe solide despre viaţa de dincolo şi despre ceea ce le-a rămas de făcut pentru a duce totul la bun sfârşit.

40. Există animale devotate omului, precum vaca, măgarul şi altele.

Dar există şi acelea care nu sunt devotate şi care trăiesc separat, în deşert.

Omul ară câmpul cu ajutorul animalelor credincioase lui. Ca urmare, omul se aprovizionează cu hrană, atât pentru sine cât şi pentru animelele devotate lui, dar nu şi pentru cele necredincioase.

Tot aşa şi Omul Perfect îşi face lucrarea cu ajutorul acelora care Îi sunt credincioşi Lui şi pregăteşte tot ceea ce este necesar pentru viaţa lor. Datorită acestui lucru, binele şi răul, dreapta şi stânga sunt la locul lor.

Dar Duhul Sfânt are grijă de toţi şi controlează totul: pe cei credincioşi Lui, pe ostili şi pe indiferenţi. El îi uneşte şi îi separă în aşa fel încât toţi să poată obţine puterea atunci când El hotărăşte că este necesar.

Duhul Sfânt, Care acţionează din Locaşul Tatălui, este Supraveghetorul Principal al destinelor umane. Pentru a-i ajuta să-şi îndeplinească destinele lor, El, de exemplu, dirijează gândurile şi dorinţele oamenilor şi corectează chiar şi împlinirea diferitelor acte fizice ale lor, aranjând, în acest fel, până şi întâlnirile dintre ei. Astfel, El

reuneşte pe ucenici cu învăţători, pe criminali cu victimele lor, pe cei ce caută un partener sexual cu partenerii lor viitori, şi aşa mai departe. Dar, în aceeaşi măsură, El desparte oamenii prin folosirea aceloraşi metode, atunci când relaţiile lor devin inutile din punct de vedere al progresului lor spiritual.

Duhul Sfânt controlează pe cel credincios Lui şi pe cel necredincios, pe cei buni şi pe cei răi, pe aceia care Îl cunosc şi pe aceia care nu-L cunosc.

Desigur că va fi mult mai uşor, mai plăcut şi mai eficient pentru noi să învăţăm de la El, dacă devenim ucenici care îl iubesc pe El şi pe Dumnezeu-Tatăl.

Un Învăţător Perfect care este întrupat este, desigur, mai convenabil pentru ucenici, pentru că El sau Ea vorbeşte cu ei într-o limbă uşor de înţeles. Dar, pe de altă parte, o astfel de Misiune terestră este mai dificilă pentru Învăţător, pentru că, fiind încarnat într-un iad pământesc, El sau Ea sunt atacaţi de mulţi oameni răi. Prin urmare, o astfel de încarnare voluntară este o manifestare a Marii Iubirii Jertfelnice a Învăţătorului.

Din motive uşor de înţeles, asemenea Învăţători predau direct numai acelora care sunt credincioşi Lor.

41. Această parte a textului original este deteriorată.

42. Întâi are loc adulterul, şi apoi se naşte un ucigaş din asta. Înainte, el a fost un fiu al diavolului; de aceea, acum, el devine un criminal şi îşi omoară fraţii.

Fiecare contact (sexual) cu persoane diferite este adulter.

Adulterul este actul sexual dintre oameni pe care Dumnezeu nu îl aprobă. Această noţiune nu are nimic în comun cu semnificaţia pe care o dau "pastorii" multor biserici pentru a-şi intimida "turma"; aceşti "pastori" încearcă să controleze destinele oamenilor în numele lui Dumnezeu, deşi El nu le-a încredinţat această sarcină!

Din punctul de vedere al lui Dumnezeu, există conceptul de adulter. El poate chiar pedepsi pentru comiterea adulterului, după cum am citit în acest fragment, prin încarnarea unui suflet diavolesc în corpul unui copil care urmează să fie născut, sau prin naşterea unor copii urâţi, imbecili, etc.

Dumnezeu nu este împotriva sexului în general: este planul Său ca populaţia corpurilor umane pe pământ să se menţină prin intermediul sexului. Prin interacţiuni sexuale, oamenii învaţă, sub îndrumarea Duhului Sfânt, ce fel de persoane ar trebui să fie sau să nu fie. Relaţiile sexuale dintre oameni reprezintă, de asemenea, un mijloc prin care Dumnezeu ne învaţă dragostea, înţelepciunea şi puterea.

În sfera relaţiilor sexuale, normele cele mai generale de comportament corect sunt:

— a avea tact, a renunţa la egoism, a acţiona nu numai pentru sine dar şi pentru binele partenerului, precum şi pentru realizarea unei armonii reciproce

— a renunţa la grosolănie în emoţii, cuvinte şi fapte, a cultiva o tandreţe subtilă în sine însuşi pentru a o oferi persoanei iubite. Aceasta din urmă este emoţia cea mai preţioasă pe Calea spre Perfecţiune.

Este admisibil ca cineva să-şi schimbe partenerii, sau trebuie ca omul să trăiasca toată viaţa (încarnată) cu acelaşi partener? Răspunsul: bineînţeles că e admisibil! Prin schimbarea partenerilor vom învăţa mai multe în arta de a ne oferi dragostea. Însă naşterea copiilor impune categoric obligaţii pentru ambii părinţi! Atunci când cineva este obsedat de plăceri sexuale, uitând de toate, are loc păcatul adulterului, iar Dumnezeu va semnala această greşeală, de exemplu, prin provocarea bolilor venerice.

În al doilea paragraf al acestui fragment, Autorul scrie despre alt tip de adulter care se referă, înainte de toate, la cei ce sunt deja pe drumul spre Calea spirituală.

Este vorba de caracterul adecvat al partenerului. Un partener potrivit nu e numai acela pe care tu îl placi şi care e de acord cu tine, şi cu care totul merge bine (deşi şi aceste aspecte sunt importante), dar partenerul trebuie să fie o persoană însufleţită de aspiraţii comune şi totodată, să fie cel mai apropiat tovarăş de drum pe Calea spre Dumnezeu.

Dacă există o diferenţă semnificativă între vârstele sufletelor, în gradul de rafinament al energiei organismelor şi în subtilitatea conştientului, dacă unul din parteneri nu este ferm în a continua nutriţia fără carne – care este singurul tip de nutriţie corect din punct de vedere bioenergetic şi al calităţii energiei – atunci asemenea relaţii vor fi un obstacol serios pentru celălalt partener care este mai

credincios şi mai aproape de Dumnezeu. Aceasta va constitui un adulter din punctul de vedere al lui Dumnezeu, deci, un act inadmisibil şi vrednic de pedeapsă.

43. Dumnezeu este ca un vopsitor. Aşa cum vopselele bune, denumite rezistente, se distrug doar odată cu lucrurile vopsite cu ele, tot aşa se întâmplă şi atunci când Dumnezeu lucrează. Vopselele Lui nu se estompează. Sunt nemuritoare datorită lucrării Sale ca "vopsitor".

Cine este botezat de Dumnezeu, este botezat în Apă Vie.

Primul botez, dat de Dumnezeu are loc în Apa Vie a Duhului Sfânt. Numai cei care merită primesc acest botez de la Dumnezeu. Un asemenea botez îi transformă în aşa fel încât "vopselele" lui să nu mai dispară niciodată.

44. Nu este posibil să percepem nimic din Imperisabil dacă nu devenim ca El.

În sfera Lumii Adevărate, totul decurge diferit faţă de cum se întâmplă în lumea oamenilor unde ei percep soarele, deşi nu sunt soarele, văd cerul şi pământul şi toate celelalte obiecte, fără să devină acele obiecte.

Dar, în *acea* lume, percepi ceva, şi tu devii acel ceva. În felul acesta, Îl percepi pe Duhul Sfânt, şi devii El. Percepi un Cristos, şi devii Cristos. Îl percepi pe Tatăl, şi devii Tatăl.

În *acea* lume sesizezi totul, dar nu pe tine. În schimb, te percepi pe tine însuţi ca pe Acela pentru că devii Ceea Ce vezi.

Filip împărtăşeşte experienţele Sale din meditaţiile cele mai profunde învăţate de la Isus – în acest caz, relatările sunt din meditaţiile Lui de Unire cu Dumnezeu.

45. Credinţa cere. Dragostea oferă.

Nimeni nu trebuie să primească fără credinţă. Nimeni nu trebuie să dea fără dragoste.

De aceea, pentru a cere, credem, si pentru a da, iubim cu adevărat.

Dar, cine dă fără iubire, nu beneficiază de o astfel de dăruire.

46. Cine nu a primit încă pe Domnul, este încă evreu.

Aceste cuvine au fost scrise pentru cititorii evrei. Înţelesul este după cum urmează:

Acela care l-a cunoscut pe Dumnezeu, încetează să se perceapă ca reprezentant al unei anumite naţionalităţi, religii, sex, sau al unei grupe de vârstă. Toate acestea aparţin trecutului şi tot ce rămâne este percepţia de sine însuşi ca o conştiinţă care aspiră către Cel Iubit.

47. Primii Apostoli L-au numit astfel: Isus Mesia din Nazaret, adică Isus Nazarineanul Cristos. Ultimul cuvânt este Cristos, primul este Isus şi la mijloc, Nazarineanul.

Cuvântul Mesia are două înţelesuri: Cristos şi Rege. În ebraică, Isus înseamnă *Salvatorul*. Nazara înseamnă *Adevăr*. Nazarineanul este *Acela Care a venit din Adevăr*.

Deci, Cristos este *Rege*. Prin urmare, Nazarineanul este Rege, iar Isus este, de asemenea, Rege.

48. O perlă, chiar dacă este aruncată în noroi, nu e disprețuită. Iar dacă o unge cineva cu balsam, nu va fi mai preţioasă. Dar este întotdeauna valoroasă pentru proprietarul ei.

Tot aşa se întâmplă şi cu Fiii lui Dumnezeu: oriunde ar fi, Ei sunt întotdeauna de valoare pentru Tatăl Lor.

49. Dacă spui: “Sunt evreu!” – nimeni nu se va mişca. Dacă spui, “Sunt roman!”, nimeni nu se va tulbura. Dacă spui, “Sunt grec, barbar, sclav, un om liber!” – nimeni nu se va clinti. Dar dacă spui, “Sunt creştin!” – toţi vor tremura. Oh, dacă aş putea primi acest rang care este de nesuportat pentru stăpânitorii pământeşti!

50. Dumnezeu este un Consumator de oameni. Oamenii sunt absorbiţi de El.

Înainte omul sacrifica animale, dar sufletele lor nu au fost absorbite de Dumnezeu.

Înţelesul a ceea ce numim viaţă organică pe planeta Pământ constă în dezvoltarea conştiinţei întrupate în containerul său, care este corpul viu.

După ce şi-au început evoluţia lor ca mici formaţiuni primitive de energie existente pe structura cristalină a mineralelor, după ce au trecut prin multe încarnări în regnul vegetal, animal şi în trupuri umane, unele suflete devin, în cele din urmă, asemenea lui Dumnezeu şi se "revarsă" în Creator (Conştiinţa Universală Primordială) ajungând, astfel, să fie absorbite sau "consumate" de El. Acest lucru constituie Evoluţia Sa şi noi suntem părtaşi ai acestei evoluţii.

Mai mult, în etapele finale ale stadiilor de evoluţie personală, cei evoluaţi spiritual se sacrifică, îşi jertfesc propria individualitate pentru a se Uni în Iubire cu Conştiinţa Primordială. Pentru astfel de oameni, aşa ceva este normal pentru că ei sunt în stadiul dragostei celei mai profunde pentru Iubitul Suprem! Din afară, poate să pară un sacrificiu de autodistrugere.

În vremurile antice, ecourile dorinţelor lui Dumnezeu despre iubirea jertfelnică au ajuns printre masele de oameni. Şi oamenii au început să ucidă animale ca sacrificiu adus Lui, mâncând, după aceea, cadavrele lor şi oferind suflete în dar lui Dumnezeu sau unor "zei" imaginari.

Isus Cristos a fost împotriva unui asemenea primitivism, sugerând că oamenii trebuie să refuze uciderea animalelor pentru "sacrificii închinate lui Dumnezeu", sau pentru folosirea corpurilor acestora ca hrană.

51. Atât vasele din sticlă cât şi cele din pământ sunt făcute cu ajutorul focului. Dar vasele de sticlă, dacă se sparg, pot fi refăcute, căci au luat fiinţă printr-o suflare. Iar dacă vasele de pământ se sparg, atunci acestea sunt aruncate pentru că au fost făcute fără suflare.

Este posibil să topeşti bucăţi de sticlă şi să faci vase noi din ele, în timp ce bucăţile de argilă arsă nu mai sunt bune decât de aruncat.

Aici este o alegorie înţeleaptă.

În timpul fabricaţiei, vasele, atât din sticlă cât şi din argilă, trec printr-un proces de ardere care poate fi asemănat "botezului cu foc".

Dar, sticla mai trece şi prin "botezul prin suflare" (se face analogie cu Pranava), ceea ce nu se întâmplă în cazul argilei. Botezul în Pranava trebuie să preceadă botezului cu Focul Divin. De aceea, "botezul cu foc" al vaselor de argilă nu poate avea un rezultat de durată. Ideea este că, în munca spirituală, este necesar să se avanseze

gradat de la o etapă la alta: nu trebuie să se sară peste mai multe etape odată, căci este imposibil pentru cineva să rămână în Focul Divin fără ca, mai întâi, să se fi întărit în alte variante de Unire cu Dumnezeu.

52. Un măgar mergând în jurul unei pietre de moară, a parcurs o sută de mile.

Când a fost deshămat, era în acelaşi loc.

Sunt oameni care merg mult, dar nu avansează de loc. Şi când vine seara pentru ei, nu au văzut nici oraşul şi nici satul spre care mergeau; nu au cunoscut nici natura Creaţiei, nici Puterea (deci, nici pe Tatăl Ceresc), şi nici măcar pe îngeri. Degeaba au muncit aceşti amărâţi.

Eforturile dau roade bune numai dacă Scopul şi metodele pentru cunoaşterea lui sunt clare… Sau, este necesar să iei mâna Învăţătorului şi să te ţii cu putere de ea. Învăţătorul e Acela Care ştie Scopul cel mai bine şi este capabil să conducă o persoană la îndeplinirea Lui.

53. Mulţumirile noastre Domnului Isus! În siriacă, Isus este numit Pharisatha, adică Cel Ce este pretutindeni.

Isus a venit să arate crucificarea a ceea ce aparţine acestei lumi.

Am vorbit deja despre faptul că o conştiinţă individuală poate şi trebuie să se dezvolte nu numai cantitativ dar şi calitativ. Conştiinţa unui om obişnuit nu e mai mare decât corpul lui. Dar, graţie unor practici meditative speciale, conştiinţa poate ajunge până la dimensiuni comparabile cu mărimea planetei noastre şi chiar mai mare. Numai după ce se ajunge aici (incluzând în acelaşi timp multe alte aspecte), o persoană merită să intre în eon-ul Tatălui Ceresc.

Isus a parcurs această Cale cu mult timp înaintea încarnării Sale, ceea ce este bine cunoscut lumii moderne şi El, într-adevăr, a devenit Acela Care există peste tot. De exemplu, El când era pe pământ, era, în acelaşi timp, şi în Casa Tatălui.

De asemenea, El a dovedit, prin moartea Sa pe cruce şi prin apariţiile Sale ulterioare în faţa apostolilor Lui care erau încarnaţi, că, de fapt, conştiinţa nu moare odată cu trupul şi că e posibil să sacrifici corpul pentru realizarea scopurilor celor mai înalte.

54. Odată, Domnul a venit la vopsitoria lui Levi. A luat 72 de vopseli diferite şi le-a aruncat într-o cuvă. Apoi, a scos toate ţesăturile din ea şi ele erau albe. Atunci El a spus: "Tot aşa lucrează şi Fiul Omului".

Filip descrie una dintre minunile făcute de Isus. Prin această minune, Isus a arătat ucenicilor Săi următorul principiu al lucrării unui Învăţător: un Învăţător ia un grup de discipoli care, iniţial, sunt foarte diferiţi (culori diferite) şi "îi albeşte" în "cuva" comună a Şcolii spirituale. Ei, ca suflete, trebuie să devină albi ca *Focul Divin*.

Expresia "Fiul Omului", prin care Isus S-a numit adesea pe Sine, înseamnă: "O parte din Tatăl încarnată între oameni într-un trup născut de o femeie".

55. O femeie care nu a dat naştere la copii poate deveni o mamă de îngeri. O astfel de femeie a fost Maria Magdalena, o însoţitoare a Fiului. Domnul a iubit-o mai mult decât a iubit pe toţi ceilalţi ucenici şi, adesea, a sărutat-o pe gură. Ceilalţi ucenici, văzând-L că o iubeşte pe Maria, au întrebat: "De ce o iubeşti mai mult pe ea decât pe noi?" El le-a răspuns zicând: "De ce nu vă iubesc Eu pe voi ca pe ea?"

Acest fragment descrie, printre altele, relaţiile dintre Isus şi discipolul de sex feminin favorit (adică cea mai bună dintre ucenicele Sale de sex feminin), Maria Magdalena. Aceste relaţii au fost pline de o afectivitate tandră şi iubitoare. Prin aceasta Isus a dat ucenicilor Săi un exemplu de relaţii optime ce trebuie să existe între oamenii care desfăşoară o muncă spirituală comună. Un grup de discipoli vrednici lucrează mult mai eficient când sunt uniţi prin emoţii de dragoste-sensibilitate. Relaţiile dintre Învăţător şi ucenici pot fi de aceeaşi natură.

56. Când orbul şi cel ce vede sunt împreună în întuneric, nu sunt diferiţi unul de altul.

Dar când apare lumina, acela care vede, va vedea lumina şi acela care este orb va rămâne în întuneric.

Când vine un Învăţător trimis de Dumnezeu, numai cei capabili

de a vedea Lumina Divină se vor trezi la viaţa spirituală; restul rămân în întunericul ignoranţei lor.

57. Domnul a spus: “Binecuvântaţi sunt cei care au existat cu adevărat înainte de a fi născuţi (pe pământ).

“Acela care există cu adevărat acum a fost aşa şi va fi aşa.”

În acest caz, Isus a vorbit despre evoluţia unităţilor de conştiinţă.

Persoanele tinere din punct de vedere psihogenetic pot trăi numai o viaţă bazată pe instincte şi reflexe, asemănătoare cu cele ale animalelor primitive.

Aceia care au o conştiinţă dezvoltată, atât cantitativ cât şi calitativ, sunt capabili să ducă o existenţă cu adevărat disciplinată, într-o direcţie corectă şi conştientă, pe Calea către Perfecţiune, pe Calea către Tatăl.

Dar maturizarea conştiinţei este un proces foarte lent şi durează mai multe încarnări.

Cu cât oamenii sunt mai maturi, cu atât vor face mai puţine greşeli, iar şansele lor de a cădea de pe scara ascensiunii spirituale sunt mai mici. Exact despre aceasta vorbeşte Isus : în primul rând, oamenilor, care vin în această viaţă pământească cu o conştiinţă suficient de matură, le este uşor să trăiască. În al doilea rând, dacă vedem asemenea oameni, înseamnă că ei erau pregătiţi pentru un astfel de nivel de existenţă, înainte de începerea actualei încarnări.

58. Superioritatea omului este un mister: omul are stăpânire asupra animalelor care sunt mai mari şi mai puternice decât el, atât ca fizic cât şi ca forţă. Cu toate acestea, omul este cel ce le oferă hrană. Dar, dacă omul se îndepărtează de ele, ele încep să se muşte şi să se ucidă una pe alta. Şi se vor devora unele pe altele, dacă nu vor găsi nimic de mâncare.

Dar acum vor avea hrană pentru că omul a lucrat pământul.

În această pildă, omenirea de pe Pământ – omenire care constă în cea mai mare parte din persoane tinere şi imature din punct de vedere psihogenetic – este asemănată cu animalele domestice de pe “Proprietatea” lui Dumnezeu. În ciuda faptului că animalele ascultă de

Stăpân, ele rămân tot fiare în relaţiile dintre ele, dacă li se dă libertatea de acţiune şi, mai ales, dacă nu există mâncare.

Autorul acestei parabole a sperat că acum, când Cristos Omul-Dumnezeu a adus omenirii adevărata şi eterna hrană spirituală – toţi oamenii-fiare vor fi satisfăcuţi şi vor înceta să mai fie animale.

59. Dacă aceia care au fost cufundaţi în Curentul de Apă Vie nu au primit nimic acolo, dar spun totuşi: "Sunt creştin!", atunci ei iau acest titlu cu împrumut.

Dar, dacă o persoană a primit într-adevăr botezul în Duhul Sfânt, atunci aceasta are în dar calificativul de "creştin".

Acela care a primit un cadou, nu trebuie să-l dea înapoi, dar celui ce a primit în împrumut, i se poate lua datoria înapoi.

Ioan Botezătorul a efectuat ritualul botezului cu apă pentru păcătoşii pocăiţi.

Isus şi apostolii au botezat cu Duhul Sfânt, cerându-I să se manifeste prin influenţarea conştiinţelor celor botezaţi. (Să observăm că nu este acelaşi lucru cu naşterea în Duhul Sfânt).

Semnificaţia ezoterică al unui astfel de botez este aceea de a oferi începătorilor prima experienţă a ceea ce este Duhul Sfânt. În viitor, amintirea acestei experienţe poate să-i inspire pe cei botezaţi să-şi dedice viaţa transformării lor în conformitate cu acest Model şi să depună eforturi pentru realizarea Unirii cu Duhul Sfânt.

Alţi oameni îşi asumă titlul de creştini numai pentru faptul că au fost prezenţi în timpul ritualului de botez, unde ei nu au primit nimic. Dacă aceştia nu vor munci mai mult cu ei înşişi pentru a deveni demni de acest calificativ, atunci ei vor fi consideraţi datornici care nu şi-au plătit datoriile faţă de Dumnezeu. Prin aceasta, ei îşi vor împovăra propriile destine în mod considerabil.

60. Misterul căsătoriei este asemănător cu aceasta.

Aceia care au o căsătorie curată sunt bine, pentru că fără aceasta nu-şi vor găsi liniştea.

Omul este esenţa a tot ceea ce există pe pământ. Iar principala menire (pământească) a omului este căsătoria.

Să cunoşti căsătoria pură, pentru că are o mare putere!

În ceea ce priveşte căsătoria sub forma sa impură, ea există doar

în aparenţă.

Am spus deja că o căsătorie este o ocazie deosebită pentru dezvoltarea personală a celor care tânjesc după adevăr.

De asemenea, am discutat despre ceea ce este adulterul. Se întâmplă: a) când oamenii sunt obsedaţi de căutarea plăcerii în detrimentul datoriilor lor faţă de Dumnezeu şi faţă de alţi oameni, şi b) când partenerii, implicaţi în relaţii sexuale, sunt prea diferiţi unul de altul, din punct de vedere al progresului lor spiritual, adică sunt parteneri care au nevoie să studieze la şcoala lui Dumnezeu în diferite programe – nu mai au nevoie să fie în acelaşi program.

Şi acum trebuie să examinăm ce este căsătoria.

Există o înregistrare oficială pentru relaţiile matrimoniale. Aceasta stabileşte relaţiile "de jure" (de drept) între soţi referitoare la averea lor precum şi la drepturile copiilor. Asemenea reglementare socială a căsătoriei este absolut corectă pentru majoritatea oamenilor care urmăresc numai interesul lor personal şi să scape de obligaţiile lor faţă de ceilalţi, prin forţa legii.

Există, de asemenea, şi căsătorii religioase. Unele Biserici îşi asumă dreptul de a da sau nu permisiunea de a avea relaţii sexuale, pretinzând că e în numele lui Dumnezeu. De ce? Pentru că liderii Bisericii vor să ţină "turma" în teamă şi ascultare.

Dar fără îndoială, Dumnezeu consideră soţ şi soţie pe cei doi care formează o uniune spirituală solidă, relaţiile sexuale fiind o componentă a acestei uniuni. Dumnezeu doreşte să supravegheze El însuşi aceste relaţii: pe cine să unească, când şi pe cine să despartă. O face foarte simplu – de exemplu, prin reglarea emoţiilor partenerilor unul faţă de altul.

Exemple de relaţii matrimoniale pângărite, există nu numai sub cele două forme de adulter menţionate mai sus, dar şi în obiceiuri dezgustătoare ale unuia dintre soţi sau ale amândorura cum ar fi: egoismul, duritatea, aroganţa, violenţa faţă de partener în relaţiile sexuale sau de altă natură, dorinţa de a ofensa şi a insulta partenerul.

61. Printre spiritele rele, există atât femei cât şi bărbaţi. Bărbaţii tânjesc după unirea cu suflete care sălăşuiesc în trupuri femeieşti, iar femeile-spirit, după cele care sunt în trupuri bărbăteşti şi care trăiesc singuri.

Şi nimeni nu poate scăpa de asemenea spirite, atunci când ele acaparează un suflet întrupat, decât dacă spiritul încarnat combină în sine însuşi puterea unui bărbat şi a unei femei – în alte cuvinte, prin căsătorie. Astfel, o persoană primeşte puterea [de a se elibera] prin căsătorie, care, este, de fapt, prototipul simbolic al Unirii din *Camera Nupţială*.

Când femeile primitive văd un bărbat singur, ele vin la el şi flirtează cu el şi îl pângăresc. La fel fac şi bărbaţii primitivi atunci când văd o femeie frumoasă stând singură – o molestează, o violează şi o pângăresc.

Dar dacă văd un soţ şi o soţie unul lângă altul, aceste persoane nu se apropie de ei.

La fel poate fi şi când cineva se uneşte cu un înger prin conştiinţă – atunci, niciun spirit rău nu îndrăzneşte să vină la un astfel de bărbat sau femeie.

Aceia care au ieşit din lume nu pot fi stăpâniţi de spiritele rele, aşa cum se poate întâmpla când sunt în lume. Acum ei sunt mai presus de pasiune şi de frică. Ei devin stăpâni ai propriei lor naturi; sunt deasupra dorinţelor pământeşti.

…Uneori se întâmplă ca spiritele rele să vadă o persoană singură, să o posede şi să o tortureze… Şi cum poate aceasta să scape de ele, când este subjugată de propriile sale dorinţe şi de frică? Unde se poate ascunde de ele?

Adeseori se întâmplă ca unii oameni să vină şi să spună: "Vrem să devenim credincioşi pentru a fi izbăviţi de spirite rele şi demoni"… Dar dacă Duhul Sfânt ar fi fost cu ei, atunci niciun spirit necurat nu s-ar fi prins de ei!

În acest fragment lung, Filip, într-o manieră de tip parabolă – alegorie, caracteristică şi lui Isus, aduce cititorul la ideea de Unire în Camera Nupţială între o persoană, în ipostaza sa de conştiinţă, şi Dumnezeu-Tatăl, aşa cum se întâmplă între oameni într-o căsătorie armonioasă. Asemenea Unire asigură protecţia divină împotriva spiritelor rele.

În stadiile incipiente pe Calea către Dumnezeu, aspiranţii spirituali pot primi o asemenea protecţie prin unirea reală a conştiinţei cu Duhul Sfânt, sau numai cu un spirit-înger pur.

62. Să nu îţi fie frică de trup, dar nici să nu îl iubeşti.
Dacă ţi-e frică de el, va deveni stăpânul tău.
Dacă îl iubeşti, te va devora şi te va subjuga.

Această problemă se poate rezolva în mod radical, numai prin redirecţionarea atenţiei către Scopul cel mai Înalt: Dumnezeu-Tatăl.

63. Ori trăieşti în lumea materială, ori te ridici până la cei mai înalţi eoni! Dar, să nu cumva să fi găsit *pe dinafară*!

În această lume există rău şi bine. Ceea ce este considerat bun, de fapt, nu e bun. Şi ceea ce e considerat rău, de fapt, nu e rău.

În realitate, răul există cu adevărat în afara acestei lumi materiale! Este ceea ce e *afară*. Acolo este pierzania.

În timp ce trăim în această lume, este esenţial pentru noi să realizăm Învierea, astfel încât, când părăsim trupul, să ne aflăm în Calm*, şi nu rătăcind pe *afară*.

Totuşi, sunt mulţi aceia care se îndepărtează de Cale.

E bine să părăseşti această lume fără să fi păcătuit!

64. Sunt oameni care nici nu vor şi nici nu pot să muncească (cu ei înşişi).

Alţii vor şi pot, dar nu o fac. Prin urmare, ei nu vor avea beneficiile aduse de o astfel de dorinţă. Acest lucru nu îi face decât nişte păcătoşi.

În ceea ce-i priveşte pe aceia care pot, dar nu vor, ei îşi vor primi deşertul lor: atât pentru lipsa dorinţei cât şi pentru lipsa de acţiune.

65. Această parte a originalului este deteriorată.

66. Începutul acestui fragment în textul original este deteriorat.

… Nu vorbesc despre focul care nu se manifestă (adică simbolic, mitic), ci despre focul real, acela care este alb, care radiază Lumina frumoasă şi este dătător de Adevăr.

E vorba de manifestarea lui Dumnezeu sub forma Focului Divin. Este foarte real, dar se poate vedea doar cu ochii Conştiinţei dezvoltate, şi nu cu ochii trupului.

67. Adevărul nu este dat acestei lumi într-o formă clară, ci în simboluri şi în imagini. Nu e posibil să fie transmis sub alte forme.

Astfel, există o naştere (în cei mai înalţi eoni) cu imaginea sa simbolică (o naştere pământească). Adevărul trebuie reconstituit prin această imagine.

Sau, cum este Învierea în realitate?

În acest mod, imagine după imagine, omul se înalţă.

La fel este şi cu *Camera Nupţială*: imagine după imagine, se ajunge la Adevăr, care este Unirea.

Spun aceasta acelora care nu sunt interesaţi numai de cuvintele "Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh", ci acelora care Îi găsesc cu adevărat pentru ei înşişi.

Dar, acelora care nu Îi află astfel, chiar şi aceste cuvinte le vor fi luate de la ei.

Ei pot fi cunoscuţi cu adevărat numai cu binecuvântarea lui Dumnezeu care îi ajută să înţeleagă puterea deplină a Crucii, pe care Apostolii au numit-o *Dreapta-şi-Stânga*. Cine a cunoscut aceasta, nu mai este creştin, ci un Cristos.

Uneori este dificil să găseşti cuvinte corespunzătoare, caracteristice lumii materiale, atunci când vorbim despre fenomenele din eonii superiori. Prin urmare, nu există nicio altă cale decât aceea de a folosi simboluri şi imagini. Acestea devin destul de clare pentru practicanţii spirituali care s-au maturizat într-o aşa măsură încât pot să le realizeze în stare meditativă.

În ultimul paragraf, Filip descrie – din nou, în simboluri şi imagini – una dintre meditaţiile cele mai avansate care se practică în eonii superiori. Acela Care o stăpâneşte şi o practică în eon-ul Tatălui, devine şi el un Cristos.

68. Domnul ţine ascuns de această lume tot ceea ce este important: botezul, binecuvântarea, schimbarea la faţă, purificarea şi *Camera Nupţială*.

După cum am observant deja din textul de mai sus, formele de manifestare exterioară a ritualului, precum şi descrierile exterioare nu au nimic în comun cu înţelegerea adevărată a lucrurilor menţionate în

acest fragment.

69. Domnul a spus: “Am venit să aduc pe cel mai de jos la Înălţime şi pe cel de-afară, înăuntru şi să-i unesc ACOLO.”

El a vorbit despre ACEL loc în simboluri şi imagini.

Aceia care spun că Dumnezeu este sus, greşesc. Se poate spune despre El, Care este în Acel loc, că se extinde dedesubt. Totuşi, în acelaşi timp, El – Căruia, de asemenea, îi aparţine tot ceea ce este ascuns de această lume – este mai presus de toate!

De fapt, totul e doar pălăvrăgeală: “interiorul şi exteriorul, exteriorul din interiorul”…

Domnul a numit locul destrucţiei *întunericul de afară*. Şi întreaga lume e înconjurată de el…

De asemenea, a spus: “Tatăl Meu care este în ascuns”.

Şi a mai spus: “Du-te în camera ta, închide uşa si roagă-te Tatălui tău Care este în ascuns” adică, Aceluia Care locuieşte în *adâncul* existent sub tot ceea ce există.

Dar, Aceea Care este în *adâncul* de sub tot ce se află, este Conştiinţa Primordială. Nu există nimeni care să locuiască dincolo de Ea.

Totuşi, în acelaşi timp, se spune despre Ea: “Aceea Care există *deasupra* a tot”.

Dumnezeu-Tatăl este Conştiinţa Primordială care există în întregul univers. El este sus, jos, în toate părţile, şi dedesubtul fiecărui obiect din lumea materială incluzând fiecare din trupurile noastre.

El există în *adâncul* situat *dedesubtul* a tot, în cel mai profund eon primordial.

Astfel, El poate fi cunoscut în *adâncul*, în profunzimea inimii dezvoltate spiritual, mărită până la dimensiuni galactice, şi nu deasupra, direcţie în care oamenii îşi ridică mâinile şi ochii, de obicei.

După ce a cunoscut intrarea în eonul Său, practicantul poate să ajungă, prin acest eon, în orice punct al spaţiului, incluzând orice nivel aflat *dedesubtul* propriului corp.

În ultimele două paragrafe ale acestui fragment există “un joc de cuvinte” care este tipic acestei Evanghelii. Înţelesul este următorul: Acela Care este *dedesubtul* a tot, stăpâneşte totul.

70. Înainte de venirea lui Cristos, mulţi oameni au ieşit (din lumea asta). Ei nu au putut să revină (imediat) în locul de unde au ieşit. Şi nu au putut să iasă (imediat) din locul din care au venit.

Dar Cristos a venit. Şi acum, aceia care au intrat pot ieşi, şi cei ce au ieşit pot reveni.

Cristos şi-a ajutat ucenicii să ajungă mai aproape de Perfecţiune. Şi acum ei pot, în timpul meditaţiilor, să părăsească lumea materială, să viziteze eonii superiori şi să revină, apoi, în lumea materială.

Mai mult, unii dintre ei, fiind omorâţi cu pietre pentru predicile lor, s-au întors în trupurile lor, după aceea, şi au continuat să lucreze în ele.

De asemenea, Isus şi Apostolii Săi au reînviat "morţii" aducându-i înapoi în trupurile lor pământeşti.

71. Când Eva era în Adam, nu a existat moarte. Când ea fost separată de el, a apărut moartea. Dacă ea intră în el din nou şi el o acceptă, nu va mai exista moarte.

Acesta este din nou un "joc de cuvinte" spiritual, cu o mare semnificaţie. Ideea este că Adam şi Eva nu sunt numele primilor doi oameni, aşa cum se spune în basmul evreiesc, antic si contradictoriu, inclus în Biblie. *Adam* înseamnă pur şi simplu om, în sensul generic de fiinţă umană. *Eva* înseamnă viaţă.

Atunci când viaţa, adică sufletul, părăseşte trupul are loc moartea clinică. Dar sufletul se poate întoarce în corp.

72. "Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, de ce, Doamne, M-ai părăsit?" El a spus aceste cuvinte pe cruce.

Apoi El, Ceea Ce era Divin [în El], s-a despărţit de acel loc.

Domnul a reînviat din morţi (în corp uman). El a venit aşa cum a fost înainte. Dar acum, trupul Său era desăvârşit, deşi era din carne şi oase. Acest trup era din Primordial.

Trupul nostru nu este din Primordial; noi doar ne asemănăm cu el.

Isus a materializat pentru Sine un corp nou, care era un produs concentrat din Energia Divină pură, în contrast cu trupul Său anterior

născut de Maria.

73. *Camera Nupţială* nu este nici pentru animale, nici pentru bărbaţi-sclavi (ai patimilor) şi nici pentru femei conduse de pasiune.

Este pentru femei şi bărbaţi puri care şi-au câştigat Libertatea.

Naşterea cuiva în eon-ul lui Dumnezeu-Tatăl, maturizarea lui acolo şi Unirea lui cu El reprezintă desăvârşirea evoluţiei individuale a sufletului. Numai aceia care sunt foarte dezvoltaţi intelectual, etic, şi psihoenergetic pot realiza acest lucru. De asemenea, ei trebuie să se elibereze de patimi şi ataşamente lumeşti pentru a ajunge la puritatea şi subtilitatea Divină a conştiinţelor.

74. Datorită Duhului Sfânt suntem născuţi pe pământ.
Dar ne-am născut din nou datorită lui Cristos.
Sunem botezaţi în Duhul Sfânt.
Şi după ce ne-am născut în El, ne-am unit cu El.

Duhul Sfânt, Care controlează destinele oamenilor controlează şi naşterea lor în trupurile umane.

Apoi Autorul vorbeşte despre stadiile de cunoaştere ale Divinităţii.

Primul stadiu este botezul, când, în timpul unei meditaţii adecvate, practicantul spiritual intră (sau este ajutat să intre) în eon-ul potrivit lui şi, pentru prima dată, simte Conştiinţa Care locuieşte acolo.

Apoi practicantul trebuie să înveţe să intre în acel eon prin *propriile* eforturi şi să rămână acolo. Aceasta se numeşte naşterea în eon.

După naşterea şi maturizarea în acel eon – din nou, prin metode meditative speciale – practicantul spiritual ajunge la Unirea cu Conştiinţa acelui eon.

75. Nimeni nu se poate vedea pe sine în luciul apei sau în oglindă fără lumină.

Şi invers: nu poţi să te vezi pe tine în Lumină fără Apa Vie, sau fără oglindă.

Din acest motiv, este necesar să fii botezat în amândouă: în Lumină şi în Apa Vie.

În Lumină primim binecuvântarea.

În acest fragment, sunt două aspecte care trebuie discutate.

Primul aspect se referă la sensul alegoric al cuvântului *oglindă*. Acesta presupune un proces de autoexaminare (de a se uita la sine însuşi), care se face pentru a descoperi imperfecţiunile existente în calea dezvoltării însuşirilor pozitive. Scopul acestei evaluări este de a dezvolta în continuare trăsăturile bune şi de a elimina defectele.

Al doilea aspect se referă la cuvântul *binecuvântare*. Acesta are două înţelesuri: a./ binecuvântare pentru a face ceva (analog cu "a da consimţământul") şi b./ transmiterea unei energii pozitive altei persoane. Binecuvântarea totală a Învăţătorului are loc atunci când cele două componente ale binecuvântării fuzionează.

Practic, în Lumină, putem primi fericirea cea mai deplină, binecuvântarea cu instrucţiunile privind acordarea de ajutor spiritual oamenilor întrupaţi, precum şi binecuvântarea cu sfaturi specifice referitoare la intrarea în eon-ul Tatălui Ceresc.

76. În Ierusalim, au existat trei clădiri pentru sacrificii. Prima, cu faţa spre apus, a fost numită *Sfânta.* A doua, cu faţa spre sud, a fost numită *Sfânta Sfintei*. A treia, cu faţa la răsărit, a fost numită *Sfânta Sfintelor* şi e locul în care preotul intră singur.

Botezul este *Sfânta*.

Mântuirea (prin intermediul propriului serviciu jertfelnic) este *Sfânta Sfintei*.

Iar *Sfânta Sfintelor* este *Camera Nupţială*.

Textul original din mijlocul acestui fragment este deteriorat.

… Ce este o cameră de nuntă, dacă nu o imagine simbolică a *Camerei Nupţiale*? Aceasta din urmă este mai presus de tot răul.

Voalul său este rupt de sus în jos, ca o invitaţie pentru cei aleşi să intre.

În ultimul paragraf, Filip vorbeşte despre semnificaţia simbolică a faptului că voalul (catapeteasma), templului din Ierusalim s-a rupt de sus până jos în momentul morţii pe cruce a lui Isus.

Cea mai importantă etapă care precede intrarea în *Camera*

Nupţială este serviciul jertfelnic pentru Dumnezeu prin serviciul spiritual oferit oamenilor.

77. Spiritele rele nu văd şi nu pot să pună stăpânire pe Aceia Care s-au îmbrăcat în Lumina Perfectă.

Fie ca această înveşmântare cu Lumină să fie Unirea secretă.

În conformitate cu aceste recomandări, prima sarcină a practicanţilor spirituali este să se ridice în eon-ul Luminii.

A doua este de a se maturiza în acest eon, pentru a deveni o conştiinţă suficient de dezvoltată, activă şi capabilă.

A treia este de a se uni cu Conştiinţa acestui eon.

Spiritele rele nu văd pe Aceia Care s-au îmbrăcat cu Lumină. Îi văd numai atunci când sunt în eon-ul Luminii.

78. Dacă femeia nu s-ar fi separat de bărbat, ea nu ar fi murit împreună cu el. Despărţirea de el a fost începutul morţii.

Din această cauză, Cristos a venit pentru a corecta această separare, pentru a-i uni din nou, pentru a da Viaţă Adevărată acelora care au murit ca urmare a separării şi pentru a-i împreuna din nou.

Filip, glumind din nou, se referă la povestea biblică despre Adam şi Eva. Explicaţia va fi dată în fragmentul următor.

79. Deci, lasă femeia să se unească cu soţul ei în *Camera de Nuntă*, pentru că Cei Ce s-au unit în *Camera Nupţială* nu vor mai fi separaţi.

Eva s-a despărţit de Adam, pentru că nu s-a unit cu el în *Camera Nupţială*.

Adevărata şi eterna unire a Celui Perfect are loc în *Camera Nupţială* a Tatălui Ceresc.

80. Această parte a textului original este deteriorată.

81. Pe malul Iordanului, Isus i-a dezvăluit (lui Ioan Botezătorul) Conştiinţa Primordială a Împărăţiei Cerurilor, Care a existat înainte de începuturi. Mai târziu, i s-a arătat (lui Ioan) din nou. Apoi, El a apărut

ca Fiu (al Tatălui Ceresc). Apoi, El a fost binecuvântat (de Tatăl Ceresc pentru a ajuta oamenii). Apoi a fost luat de Tatăl (din această lume). Apoi a început să ia El (la Tatăl Ceresc).

82. Din moment ce îmi este permis să dezvălui acest mister, eu vă spun: Tatăl a tot ceea ce există s-a unit (în *Camera Nupţială*) cu Mireasa Care, pe urmă, a coborât (la Isus răstignit) şi, atunci, Lumina L-a învăluit. Apoi, El (părăsind acel loc) a venit la Marea *Cameră Nupţială*. Prin urmare, trupul Său, care a apărut în zilele următoare, a ieşit din *Camera Nupţială*. Acest corp era asemănător cu un trup născut dintr-o unire între soţ şi soţie (similar unui trup născut în mod obişnuit). Isus a făcut totul în el (în trupul Său cel nou) identic cu imaginea (unui corp obişnuit).

Este necesar ca fiecare discipol să intre în Camera Tatălui.

83. Adam a fost zămislit din două virgine: din Duhul (Sfânt) şi din Pământul nelocuit.

Ca urmare, Cristos a fost născut (numai) dintr-o virgină pentru a corecta greşeala care a avut loc la început.

Aici totul e o simplă ironie, nimic mai mult.

84. Există doi copaci în mijlocul paradisului. De la unul din ei provin animalele, de la celălalt, oamenii. Adam a mâncat din pomul din care provin animalele. [Astfel] El a devenit, la rândul său, un animal care, apoi, a adus pe lume [alte] animale.

Din acest motiv, în prezent, animale ca Adam se bucură de respect.

Deci, pomul din care Adam a mâncat fructul este pomul animalelor. De aceea, copiii lui, au devenit atât de numeroşi. Şi toţi au mâncat, de asemenea, fructe din copacul animalelor.

Ca urmare, fructele din pomul animalelor au adus pe lume mulţi oameni-animale care, acum, onorează numai omul-animal.

Dar Dumnezeu crează Oameni. (Şi aceşti) Oameni Îl crează pe Dumnezeu.

Cea mai mare parte a acestui fragment este ironie, de data aceasta – amară. O astfel de stare de spirit a lui Fillip este uşor de

înţeles, în special din cauza recentei uciderii a Omului-Cristos de către oamenii-animale.

Dar ultimul paragraf al acestei parabole, merită să fie analizat în mod serios.

Oamenii-Cristoşi vin de la Dumnezeu-Tatăl. Ei grăbesc evoluţia conştiinţelor individuale de pe Pământ, şi prin aceasta, Ei contribuie la sosirea rapidă a "Hranei" de calitate superioară (vezi fragmentele 50 şi 93) în Dumnezeu-Tatăl.

85. De asemenea, oamenii din lume crează "zei" şi, apoi, se închină în faţa creaţiei lor. Atunci, lasă ca "zeii" să se închine acestor oameni! Ar fi mai potrivit!

Este o ironie adresată păgânilor care inventează zei pentru ei înşişi. Ca urmare, lasă ca "zeii" inventaţi să aibă grijă de aceşti oameni!

86. Faptele omului rezultă din puterea omului. Prin urmare, acestea sunt considerate ca fiind eforturi.

Dar omul dă naştere şi la copii, care sunt concepuţi în [stare de] calm.

Puterea omului se manifestă prin fapte, iar calmitatea lui, prin copii.

S-ar putea crede că omul este asemănător lui Dumnezeu, în această privinţă, pentru că şi Dumnezeu săvârşeşte faptele Sale (în Creaţie) datorită Puterii Sale, şi este în [starea de] Calm când El dă naştere copiilor Săi.

Funcţia sexuală poate fi realizată pe deplin numai când ambii parteneri ajung într-o stare de calm şi linişte profundă. De aceea, Filip vorbeşte despre copii ca despre un rezultat izvorât din starea de calm a oamenilor.

Starea Tatălui Ceresc în *Camera Nupţială* este aceea de Calm din cel mai adânc şi mai tandru. Fiii şi fiicele sale provin din acest Calm.

87. În această lume, sclavii servesc pe cei liberi, dar în cealaltă lume, cei liberi vor sluji acestor sclavi.

Fiii *Camerei Nupţiale* vor servi fiii din căsătorii pământeşti.

Fiii *Camerei Nupţiale* au unul şi acelaşi nume. Calmul este starea

Lor normală. Şi Ei nu au nevoie de nimic.

În acest fragment există trei teme profunde care au în comun "maniera" de exprimare – simplă şi concisă.

În prima parte, există o temă despre predeterminarea destinului, în funcţie de comportamentul nostru prezent. Astfel, semeţia, aroganţa, atitudinea violentă, cruzimea – manifestări dezgustătoare ale unui "eu" hipertrofiat la unii oameni – vor fi distruse în ei de Dumnezeu prin plasarea acestor oameni în situaţia de a fi sclavi sub puterea persoanelor-animale asemănătoare lor. Dacă astfel de oameni vicioşi nu vor să lupte cu defectele lor, de bună voie, atunci Dumnezeu va trebui să distrugă aceste vicii în ei folosind alte persoane dezgustătoare.

Dar Duhurile Sfinte aduc cu bucurie dragostea Lor pentru oameni, ajutându-i.

Toţi cei ce s-au stabilit în eon-ul Tatălui Ceresc şi care s-au unit cu El sunt Tatăl. Ei au realizat tot ceea ce este posibil să se realizeze în univers şi trăiesc într-o stare de Calm profund şi extatic.

88-89. Această parte din textul original este deteriorată.

90. Aceia care spun că ei vor muri întâi şi apoi se vor înălţa, greşesc. Dacă nu primesc Înălţarea când sunt întrupaţi, ei nu vor primi nimic după ce îşi vor părăsi corpurile.

Este acelaşi lucru cu botezul: este semnificativ numai dacă este primit de omul întrupat.

Pentru a se transforma, un suflet, care nu este încarnat, trebuie să aibă un corp material, care este, de fapt, un "transformator" de energii. Fără trup, acest suflet există în starea în care a fost la sfârşitul ultimei sale încarnări. El nu poate trece într-un alt eon după voinţa lui şi nimeni nu poate face acest lucru pentru el.

91. Eu sunt Apostolul Filip, acela care spune: Iosif, tâmplarul, a plantat o grădină pentru că avea nevoie de lemn pentru tâmplăria lui. El a fost acela care a făcut o cruce din copacii pe care el însuşi i-a plantat. Iar Copilul seminţei lui a fost atârnat de ceea ce plantase el.

Copilul seminţei lui era Isus şi ceea ce a plantat – crucea.

Iosif a avut grijă doar de material şi a primit de la Dumnezeu o aluzie simbolică înfricoşătoare.

92. Adevăratul pom al vieţii este în mijlocul paradisului. Este un măslin din care vin binecuvântările.

Din acest copac avem şi Învierea.

Ideea fragmentului precedent continuă: era necesar ca Iosif să aibă grijă nu numai de copacii materiali, ci şi de "*pomul paradisiac al vieţii*" care creşte în lumea de dincolo. Atunci, el ar fi putut să câştige Renaşterea.

93. Această lume este o consumatoare de cadavre. Şi, tot ceea ce este mâncat (de oameni), este, de asemenea, vrednic de dispreţ.

În schimb, Adevărul se hrăneşte cu viaţă. Prin urmare, nimeni nu va muri din cei hrăniţi de Adevăr.

Isus a venit din acel loc şi a adus de acolo, hrană. Şi celor ce au dorit, le-a dat, în felul acesta, Viaţa (Adevărată) – şi aceia nu au murit.

Aproape toţi oamenii din "lumea aceasta" consideră plăcerea de a mânca, unul dintre cele mai importante lucruri din viaţă. Schimbarea obiceiurilor culinare, fie şi pentru puţin, pare să fie un efort dincolo de puterile majorităţii acelora care se numesc creştini, în ciuda recomandărilor directe ale lui Isus de a nu ucide animale pentru hrană. Nutriţia bazată pe uciderea animalelor nu permite – din cauza legilor bioenergetice, fără să mai vorbim de cele etice – intrarea în *Camera Nupţială* sau chiar în Lumina Duhului Sfânt.

Nu există nicio îndoială că este necesar ca noi să ne hrănim, căci, altfel, nu putem face nimic pentru propria autodezvoltare spirituală. Dar, nutriţia cu alimentul material nu trebuie să stea în calea nutriţiei cu hrana "din Adevăr".

94. Începutul acestui fragment este deteriorat în textul original.

… Paradisul este locul unde mi se va spune: "Mănânc-o pe asta sau n-o mânca pe aia – după cum doreşti!". Este locul unde voi mânca orice, pentru că acolo creşte pomul cunoaşterii. Acest copac este cel ce

l-a distrus pe Adam. Cu toate acestea, tot el a a făcut omul să trăiasca activ.

Legea (din Biblia evreiască) era acest copac. Ea poate sugera ce e bine şi ce e rău. Însă nu scoate omul din ceea ce este rău şi nici nu întăreşte omul în ceea ce este bine. Şi a dus la pieirea acelora care au mâncat din el. Căci atunci când [Legea] a poruncit, "Mănânc-o pe asta, n-o mânca pe aia!" – a fost începutul morţii.

Filip se joacă în această parabolă cu povestea biblică despre paradis.

Dumnezeu-Învăţătorul arată oamenilor atât ceea ce este bine, cât şi ceea ce este rău. Mai mult, după ce a explicat oamenilor principiile de avansare spre Scopul cel mai Înalt, El le oferă *libertatea de voinţă* – libertatea de a alege unde şi cum să meargă.

Oamenii trebuie să caute singuri Calea corectă şi, în felul acesta, se dezvoltă spiritual. Dumnezeu sugerează numai Calea – în mod secret sau evident şi, uneori, glumind. Însă, de obicei, alegerile sunt făcute de oameni.

Astfel, oamenii capătă experienţă, maturitate şi înţelepciune. După ce a dobândit înţelepciunea, practicantul poate învinge toate dificultăţile şi, prin această luptă, ajunge Perfect. Numai pentru o astfel de persoană Tatăl Ceresc va deschide uşa spre *Camera* Lui *Nupţială*.

95. Binecuvântarea este superioară botezului, deoarece am fost numiţi creştini datorită binecuvântării şi nu mulţumită botezului.

Iar Cristos a fost numit aşa datorită binecuvântării. Pentru că Tatăl a binecuvântat pe Fiul, Fiul a binecuvântat Apostolii, şi Apostolii au binecuvântat pe alţii.

Acela care a fost binecuvântat, va primi Învierea, Lumina, Crucea şi Duhul Sfânt.

Tatăl I-a dat (lui Cristos) această (binecuvântare) în *Camera Nupţială*; El a primit-o.

96. Tatăl era în Fiul şi Fiul era în Tatăl. Aşa merg lucrurile în Împărăţia Cerului.

Cea de-a doua frază, cu tonul ei uşor amuzant, nu furnizează, de fapt, nicio informaţie semnificativă; aceasta doar stimulează cititorul

să rezolve misterul primei fraze.

În prima frază, există o descriere a interacţiunii dintre Conştiinţa Tatălui şi aceea a Fiului: Unire, Consubstanţialitate.

97-98. Fragmentul 97 este deteriorat în textul original. Fragmentul 98 conţine o idee care este continuarea textului dinainte, şi, ca urmare, nu poate fi interpretat.

99. Această lume a luat fiinţă (probabil) din greşeală pentru că acela care a creat-o a dorit să o creeze imperisabilă şi nemuritoare. Dar, el (probabil) a murit, fără să îşi atingă scopul, pentru că nici lumea nu a devenit veşnică, şi nici cel ce a creat-o.

Nu există permanenţă în fructele acţiunilor materiale; ci există numai (indestructibilitatea faptelor) Fiilor şi Fiicelor. Şi nimic nu poate ajunge la Imperisabilitate în afară de un Fiu sau o Fiică.

Acela care nici măcar nu îşi poate aduna propria putere – cât de puţin îi poate ajuta el pe ceilalţi!

Prima parte a fragmentului nu este altceva decât o glumă, care serveşte ca început artistic al parabolei.

Apoi, se menţionează că singurele fructe valoroase ale întregii activităţi a Creaţiei sunt Aceia Care au obţinut Indestructibilitatea şi Eternitatea: Fiii şi Fiicele Tatălui Ceresc, adică Aceia/Acelea Care au intrat în *Camera Nupţială*.

În finalul fragmentului, există ideea că cel ce se străduieşte să ajute pe alţii, trebuie să se ajute întâi pe sine prin eforturi depuse pentru autodezvoltare. Cum ar putea cineva să ajute pe alţii, când el nu e în stare să facă nimic pentru sine?

100. Paharul rugăciunii conţine vin şi apă, servind ca simbol al sângelui, peste care se realizează [serviciul de] mulţumire. Acesta se umple cu Duhul Sfânt şi aparţine Omului Perfect (Cristos).

Când vom bea din el, vom deveni Oameni Perfecţi.

A bea paharul lui Cristos nu înseamnă să iei comuniunea într-o biserică, chiar dacă o faci de o sută de ori.

A bea paharul lui Cristos înseamnă să mergi pe Întreaga Sa Cale până la *Camera Nupţială*, precum şi prin Calvarul Său.

101. Curentul Apei Vii este precum Trupul (Duhului Sfânt). Este necesar să ne îmbrăcăm în Trupul Viu. Ca urmare, dacă te duci şi te cufunzi în Apa Vie, trebuie să fii dezbrăcat pentru a putea să fii învăluit în Ea.

Trupul Duhului Sfânt este o imagine care ajută la percepţia meditativă a deplinătăţii Duhului Sfânt. El este cu adevărat Viu, Înţelegător, Iubitor, Călăuzitor şi ne Vorbeşte.

Pentru ca cineva să experimenteze Trupul Duhului Sfânt, trebuie să ajungă "dezbrăcat" pentru a se elibera de toate straturile care sunt mai dense decât Sfântul Duh. În felul acesta, ajungem în acelaşi eon unde se află El şi unde vom primi botezul, naşterea şi binecuvântarea.

102. Calul dă naştere unui cal, o fiinţă umană dă naştere unei fiinţe umane, Dumnezeu dă naştere unui Dumnezeu.

Restul acestui fragment este deteriorat în textul original.

103-104. Vă voi vorbi despre locul unde trăiesc Copiii din *Camera Nupţială*!

În această lume există o uniune între bărbat şi femeie. Aceasta este unirea dintre energie şi calm.

În eon-ul suprem există o altă formă de uniune, dar, pur şi simplu, folosim aceleaşi cuvinte. În acel eon locuiesc alte Conştiinţe: Ele sunt mai presus de orice cuvinte, Ele sunt dincolo de tot ceea ce este grosier şi dens. Acesta este locul unde sălăşuieşte Puterea (adică Tatăl); tot aici sunt şi Aleşii Puterii.

Aceia Care sunt acolo, nu sunt unul sau altul: acolo, Toţi sunt *Unul*.

În schimb, cei care locuiesc aici [pe pământ] nu pot să-şi părăsească nici măcar trupurile…

Filip explică semnificaţia textului: în *Camera Nupţială* a lui Dumnezeu-Tatăl, Ei nu au sex aşa cum îl fac oamenii încarnaţi. În schimb, Ei se unesc în Iubire şi există acolo ca Unul.

105. Nu toţi aceia care sunt întrupaţi pot să-şi cunoască propria Esenţă. Iar cei ce nu sunt în stare să îşi cunoască propria Esenţă, nu se pot folosi de posibilităţile oferite spre bucuria lor.

Numai aceia care şi-au cunoscut Esenţa se vor bucura cu adevărat.

Cine vrea să afle bucuria supremă, trebuie să depună eforturi mari pe drumul autodezvoltării. Numai acela care reuşeşte să-L cunoască pe Dumnezeu-Tatăl ajunge aici.

Cunoaşterea propriei Esenţe este Contopirea (identificarea completă a conştiinţei proprii) cu Conştiinţa lui Dumnezeu-Tatăl. (Dumnezeu) este *Eu*-l nostru *Superior*, Care este cunoscut atunci când ne revărsăm în El.

106. Omul Perfect nu poate fi capturat (de spiritele rele) şi nici nu poate fi văzut de ele pentru că acestea nu pot acapara decât pe aceia pe care îi văd.

Nu poţi dobândi acest avantaj decât îmbrăcându-te în Lumina Perfectă şi devenind Lumină Perfectă. Dacă ajungi înveşmântat în Ea, te vei uni cu Ea.

Aşa este Lumina Perfectă.

Trebuie să cauţi salvarea de spiritele rele nu prin "magie protectoare", nu blestemându-le, nu prin metode de "protecţie bioenergetică", sau prin incantaţiile vrăjitorilor, ci prin Unirea cu Dumnezeu.

107. Este necesar să devenim oameni duhovniceşti înainte de a părăsi această lume (adică, înainte de sfârşitul unei vieţi în trup).

Acela care a dobândit totul în această lume, fiind stăpânul ei, nu va putea să devină stăpân pe cealaltă lume.

Isus a cunoscut [parcurs] întreaga Cale, până la capătul ei. Dar, cu toate acestea, El a venit în această lume ca un simplu om (nu s-a comportat ca un "stăpân").

108. Un Om Sfânt este sfânt în întregime, cu trup cu tot. Atunci când cineva oferă pâine unui Om Sfânt, Omul Sfânt o va sfinţi – tot aşa şi cu apa, sau cu orice altceva care I s-ar da. Totul ajunge purificat. Şi

atunci, cum să nu curăţe Omul Sfânt şi trupurile?

Un adevărat Om Sfânt devine în mod natural şi un vindecător.

109. În timpul botezului, Isus "a turnat" viaţă în trupuri şi "a golit" moartea din ele.

De aceea, ne cufundăm acum în Curentul de Apă (al Vieţii), şi nu în acela al morţii, astfel încât să nu fim purtaţi de el (curentul morţii) la spiritele acestei lumi. Când aceste spirite suflă, vine pustiirea. Dar, când suflă Sfântul Duh, vine extazul.

110. Acela care a cunoscut Adevărul este liber. Cel ce este liber nu face păcate pentru că, acela care cade în păcat, devine rob al păcatului (adică, în primul rând, îşi împovărează propriul destin).

Adevărata cunoaştere este ca o mamă şi un tată (adică, aşa cum ar fi profesorii înţelepţi, sfătuitorii şi tutorii copiilor).

Despre cei ce nu pot să păcătuiască se spune că s-au eliberat. Cunoaşterea Adevărului îi ridică şi mai mult. Acest lucru îi face să fie liberi şi mai presus de această lume.

Dar numai iubirea creează. Acela care se eliberează prin cunoaştere, din cauza Iubirii, rămâne sclav al celor care nu au reuşit încă să se ridice până la Libertatea oferită de cunoaştere. Cunoştinţele pe care o asemenea persoană le aduce îi dezvoltă, pentru că îi trezeşte la Libertate.

Dragostea nu ia nimic: cum poate să ia ceva? Totul îi aparţine. Nu spune: "Asta e a mea! Şi asta e a mea!", ci spune: "Asta este a ta!"

111. Dragostea spirituală este ca vinul şi mirul. Aceia care au fost binecuvântaţi (de Dumnezeu) se bucură de ea.

Dar şi alţii se bucură de ea – aceia care stau cu cei binecuvântaţi. Dar, aunci când cei binecuvântaţi pleacă, aceia care nu sunt binecuvântaţi revin în duhoarea lor.

Samariteanul nu a dat altceva omului rănit decât vin şi ulei. Şi nu a existat nimic altceva decât binecuvântare. Aşa a vindecat el rănile.

Dragostea acoperă o mulţime de păcate.

Nu are sens să facem comentarii asupra acestui fragment, deoarece înţelesul poate fi priceput numai de aceia care au experienţă

personală în a oferi servicii din dragoste (spirituală) unui număr mare de oameni.

112. Cei ce sunt născuţi de femeie, seamănă cu omul pe care ea l-a iubit. Dacă era soţul ei, copiii seamănă cu soţul. Dacă era iubitul ei, atunci ei seamănă cu iubitul. Se întâmplă ca ea să se unească cu soţul ei pentru că e obligată s-o facă, dar inima ei să fie cu iubitul ei cu care, de asemenea, se uneşte: atunci, copiii vor semăna iubitului.

Dar tu, care eşti cu Fiul lui Dumnezeu, nu te ataşa de ceea ce este lumesc! Mai degrabă, fii numai cu Dumnezeu, astfel ca cei născuţi de tine să nu fie la fel cu oamenii din lume, ci să semene cu Domnul!

113. O fiinţă umană se uneşte cu o fiinţă umană, un cal – cu o iapă, un măgar – cu o măgăriţă. Reprezentanţii oricărei specii se unesc cu cei similari lor.

În acelaşi fel, Duhul se uneşte cu Duhul, şi Logos-ul – cu Logos, iar Lumina – cu Lumină.

Dacă deveniţi o fiinţă umană – o fiinţă umană vă va iubi. Dacă deveniţi Duhul – Duhul se va uni cu voi. Dacă deveniţi Logos – vă veţi uni cu Logos-ul. Dacă deveniţi Lumina – Lumina se va uni cu voi.

Dacă deveniţi unul dintre conducătorii pământeşti – conducătorii pământeşti se vor asocia cu voi. Dacă deveniţi un cal sau un măgar, sau o vacă, sau un câine, sau o oaie, sau orice alt animal fie mai mic sau mai mare, nu vă veţi putea asocia nici cu omul, nici cu Duhul, nici cu Logos-ul, nici cu Lumina, nici cu conducătorii pământeşti, şi nici cu aceia care se află sub stăpânirea lor. Ei nu vor sta în pat cu voi şi nu vor accepta dragostea voastră.

114. Aceia care au fost sclavi împotriva voinţei lor se pot elibera.

Însă, aceia, cărora li s-a dat libertatea prin mila Domnului, dar care se duc, totuşi, din nou în sclavie, nu vor mai putea fi liberi niciodată.

Cristos a arătat lumii Calea către Eliberare totală în Locaşul Tatălui Ceresc. Dar sunt puţini cei ce au acceptat această ofertă. Iar pentru alţii aceasta este o alegere dureroasă…

115. Agricultura în această lume necesită patru elemente: apă, pământ, aer şi lumină.

Tot aşa şi agricultura lui Dumnezeu are nevoie de patru elemente: credinţă, aspiraţie, iubire şi cunoaştere.

"Pământul" nostru este credinţa în care suntem adânc înrădăcinaţi; "apa" este aspiraţia care ne poartă; "aerul" este iubirea mulţumită căreia trăim; şi "lumina" este cunoaşterea care ne permite să ne maturizăm.

116. În textul original începutul acestui fragment este deteriorat.

… Binecuvântaţi să fie aceia care nu au adus durere niciunei fiinţe.

Aşa a fost Isus Cristos. El a întâmpinat pe toţi în această lume şi nu a împovărat pe nimeni cu Sine.

Binecuvântaţi să fie cei ce trăiesc astfel! Căci ei sunt oameni perfecţi!

Căci aşa este Logos-ul.

117. Întreabă-ne despre El! Căci nu putem să Îi reproşăm nimic! Cum putem noi să Îi reproşăm acestui Om Mare? El a oferit Calmul (*Camerei Nupţiale)* fiecăruia dintre noi!

Să luăm aminte: Cei Mari oferă seninătatea, calmul. Opusul lor, oamenii demonici şi răi, aduc vrăjmăşie, ură, haos, violenţă, devastare şi suferinţă.

118. În primul rând, noi nu ar trebui să mâhnim pe nimeni: fie mare sau mic, fie necredincios sau credincios; în plus, ar trebui să oferim calm şi linişte celor ce trăiesc în pace şi în curăţenie sufletească.

Există Aceia Care pot să ofere o stare de Calm celor ce trăiesc o viaţă curată.

Oamenii care sunt doar buni, nu pot face acest lucru, pentru că ei înşişi nu sunt încă liberi.

În schimb, Ei* nu pot aduce nici tristeţe şi nici suferinţă (inutilă).

Dar, cei ce sunt încă pe calea de a deveni ca Ei, uneori mâhnesc

oamenii.

Acela Care şi-a însuşit secretele Existenţei aduce bucurie oamenilor buni!

Totuşi, există unii care se supără şi sunt mânioşi din cauza asta*.

119. Gospodarul a adunat de toate: copii, sclavi, bovine, câini, porci, grâu, orz, paie, iarbă, mâncare pentru câini, cea mai bună mâncare şi ghinde. El, ca orice om chibzuit, ştie ce hrană trebuie pentru fiecare: astfel, dă pâine şi ulei de măsline copiilor, ulei de ricin şi grâu – sclavilor, orz, paie şi iarbă – vitelor, gunoi – câinilor, ghinde şi tărâţe – porcilor.

Aşa sunt şi ucenicii lui Dumnezeu. Dacă sunt înţelepţi, vor înţelege ucenicia. Formele carnale nu-i înşeală şi, când vorbesc cu cineva, ei se uită la starea sufletului acelei persoane.

Există multe animale, cu aspect uman în această lume. Discipolii lui Dumnezeu le identifică şi le dau "ghindă" "porcilor", "orz", "paie", şi "iarbă" – "vitelor", "gunoi" – "câinilor", "varză" – "sclavilor", şi "hrana" perfectă – "copiilor".

Filip descrie, folosind alegoria, clasificarea oamenilor după criterii psihologice în conformitate cu vârsta psihogenetică şi cu calităţile pe care fiecare dintre ei le-au dezvoltat în timpul evoluţiei personale. Fiecare din aceste grupuri are nevoie de "hrană" adecvată.

120. Există Fiul Omului (Cristos) şi există şi Fiul Fiului Omului. Domnul este Fiul Omului. Iar Fiul Fiului Omului este Acela Care a fost creat de Fiul Omului.

Fiul Omului a primit de la Dumnezeu darul de a crea. Dar El poate, de asemenea, să şi procreeze.

Vezi explicaţia după fragmentul următor.

121. Acela care are capacitatea de a crea (lucruri pământeşti), le creează. Acela care are capacitatea de a procrea (copii), zămisleşte. Cel ce creează (lucruri pământeşti), nu poate procrea (în acelaşi timp).

Dar Acela Care procreează poate să şi creeze. Şi Cel Ce creează – de asemenea, procreează. Fructul Celui (Perfect) este această Creaţie. De asemenea, Cel (Perfect) aduce pe lume pe Aceia Similari Lui şi nu

copiii pământeni.

Cel ce creează (lucruri pământeşti) o face în mod deschis, fără să se ascundă. Cel ce procreează acţionează în secret, fără să fie văzut. Dar acest descendent nu este ca Acela al Celui Perfect.

Acela Care creează, crează (de asemenea) în mod deschis. Şi Acela Care concepe, procreează Fii şi Fiice (de asemenea) în ascuns.

Acest fragment conţine multe "jocuri de cuvinte". Se poate observa aceasta foarte clar, dacă am rescrie textul fără explicaţii în paranteze.

Cuvântul *a crea,* în al doilea paragraf, înseamnă *a materializa*; acest lucru se referă la *crearea lumii* de către Dumnezeu-Tatăl şi la capacitatea Cristoşilor de a materializa diferite obiecte. Această lume creată de Tatăl Ceresc poate fi, de asemenea, considerată ca fiind un fruct al Lui. Cristoşii dau naştere la noi Fii şi Fiice. Ei fac acest lucru în secret faţă de oamenii din lumea materială.

122. Nimeni nu poate şti când un soţ şi o soţie s-au unit unul cu altul în afară de ei, pentru că liniştea unirii lor este un secret pentru străini.

Dacă o unire adulteră este ascunsă, atunci, cu atât mai mult, o unire pură este un mister sfânt! Nu este o unire carnală, ci una pură. Ea nu este izvorâtă din pasiune, ci din voinţă echilibrată. Nu aparţine întunericului şi nopţii, ci zilei şi luminii.

O unire (sexuală) care se expune devine adulter. O femeie măritată este considerată desfrânată nu numai în cazul în care ea se uneşte cu un alt bărbat, dar şi când ea părăseşte patul conjugal şi este văzută de alţii.

Las-o să se întâlnească numai cu părinţii ei, cu prietenii soţului, şi cu copiii camerei nupţiale; ei pot intra în camera ei de nuntă în fiecare zi. În schimb, lasă-i pe ceilalţi numai să viseze că aud vocea ei acolo şi să se bucure de mirosul parfumurilor ei! Şi lasă-i, ca pe nişte câini, să se mulţumească doar cu firimiturile care cad de la masă.

Soţii şi Soţiile (lui Dumnezeu) aparţin *Camerei Nupţiale*. Nimeni nu poate să-I vadă decât atunci când cineva ajunge să fie ca Ei/Ele.

Nimeni în afară de Tatăl nu poate să vadă şi să cunoască Măreţia Acelora Care au ajuns în *Camera Nupţială*, decât dacă ajunge la acelaşi

nivel de dezvoltare cu Ei.

123. Începutul acestui fragment este deteriorat în textul original.

… Pentru a înţelege pe Acela pe Care trebuia să-L înţeleagă, Abraham a făcut circumcizia, arătând prin aceasta (simbolic) că noi ar trebui să ne eliberăm de tot ceea ce este trupesc – ceea ce este din lumea asta.

Apoi textul original este deteriorat parţial.

Atâta vreme cât intestinele corpului uman sunt ascunse, corpul e viu. Dar dacă intestinele sunt descoperite şi cad, trupul moare.

Tot aşa este şi cu un pom: câtă vreme rădăcinile sunt ascunse, copacul înfloreşte şi creşte, dar dacă rădăcinile nu sunt acoperite, se usucă.

La fel se întâmplă cu orice fenomen în lume, nu numai în cea materială, dar şi în lumea ascunsă. Astfel, câtă vreme rădăcina răului este ascunsă, ea creşte şi este puternică. Atunci când răul devine cunoscut, începe să înflorească. Dar dacă rădăcina este descoperită, răul piere.

Ca urmare, Logos-ul spune: "Toporul stă deja la rădăcinile copacilor! Dacă nu le taie complet, atunci, ceea ce nu a fost tăiat va creşte din nou. Aşadar, este nevoie să lovim cu toporul suficient de adânc pentru a distruge rădăcinile".

Şi Isus a distrus acele rădăcini în locul unde a lucrat. Şi El a făcut aceasta şi în alte locuri*.

În ceea ce ne priveşte pe noi toţi, fiecare dintre noi, să taie rădăcinile răului pe care îl găsim în noi înşine şi să scoatem răul din suflet, cu rădăcini cu tot!

Putem să distrugem răul numai dacă îl cunoaştem. Dacă noi nu ne dăm seama de el, rădăcinile lui vor continua să crească şi să se multiplice în noi. Astfel, va ajunge să aibă control complet asupra noastră, iar noi vom deveni sclavii lui. Ne va înrobi din ce în ce mai mult, forţându-ne să facem ceea ce noi nu vrem şi forţându-ne să nu facem ceea ce noi vrem să facem… Răul este foarte puternic atâta vreme cât nu ştim de prezenţa lui în noi!

Câtă vreme există, răul acţionează. Ignorarea lui este izvorul răului din noi. Ignoranţa ne duce la moarte* . Iar aceia care nu au ieşit din ignoranţă, încă nu au existat ca (adevăraţi) oameni, nu există şi nu vor exista!

Aceia care trăiesc în cunoaşterea adevărată se împlinesc cu Perfecţiunea pe măsură ce Adevărul li se dezvăluie.

Căci Adevărul, ca şi ignoranţa, când este ascuns, rămâne în el însuşi, dar atunci când este dezvăluit şi recunoscut înfloreşte, fiind lăudat.

Cât de puternic este Adevărul faţă de ignoranţă şi greşeală! Ne dă Libertate!

Logos-ul (Isus) a spus: "Dacă vei cunoaşte Adevărul, Acesta te va elibera."

Ignoranţa este sclavie. Cunoaşterea este Libertate.

Căutând Adevărul, descoperim seminţele lui în noi.

Dacă ne unim cu El, El ne va primi în Conştiinţa Primordială.

Filip vorbeşte despre mecanismul de pocăinţă şi insistă asupra necesităţii acordării unei atenţii deosebite muncii intelectuale.

Pocăinţa înseamnă purificarea de vicii, defecte. La baza tuturor viciilor există două surse, după cum urmează:

1.Facultatea de a cauza suferinţă altor fiinţe în mod intenţionat (de exemplu, prin a-i "îndurera")

Când ne purtăm în felul acesta, ne manifestăm egoismul, "eu"-l vicios, precum şi o lipsă de iubire adevărată în noi înşine. Cu un "eu" hipertrofiat şi fără o dragoste puternică, nu ne putem apropia cu adevărat de Tatăl Ceresc.

2. Absenţa îndreptării permanente a atenţiei către Dumnezeu-Tatăl şi lipsa de aspiraţie către El.

Legat de acest aspect, să discutăm despre credinţă. Credinţa luată ca un simplu "da" la întrebarea "crezi?" – este prea puţin. Adevărata credinţă este să-ţi aminteşti în permanenţă de Dumnezeu, Care ne învaţă tot timpul. Este important să ne amintim de acest fapt, mai ales, în situaţii critice, care, de asemenea, reprezintă lecţiile Lui pentru fiecare dintre noi. Ceea ce aduce pe cineva la un asemenea nivel de credinţă este o muncă intelectuală intensă şi de durată făcută sub îndrumarea Lui.

Numai datorită acestor eforturi depuse de practicanţii spirituali,

Dumnezeu devine o Realitate Vie pentru ei, şi nu doar un simbol, o abstracţie pe care trebuie s-o idolatrizeze. Astfel, credinţa se transformă în cunoştinţe despre El.

La cel mai înalt nivel al dezvoltării sale, credinţa se schimbă într-o Iubire plină de pasiune. Această schimbare are loc în funcţie de nivelul de cunoştinţe despre El, precum şi de nivelul de cunoaştere a Lui (personal). Numai o asemenea Iubire poate să ajute pe cineva să se apropie de Tatăl Ceresc, astfel încât să i se permită să intre în Locaşul Lui pentru a se uni cu El.

… Munca de pocăinţă nu constă numai în a-ţi aminti cu voce tare în faţa unui "tată" toate faptele păcătoase adevărate şi imaginare. Munca de pocăinţă înseamnă a te studia pe tine însuţi ca suflet şi a te transforma prin introspecţie şi autoeducaţie. Este important de remarcat faptul că "păcatele" nu sunt aspectele cele mai importante împotriva cărora trebuie să luptăm: păcatele sunt doar manifestări ale însuşirilor negative pe care le are sufletul, denumite vicii (defecte). Prin urmare, trebuie să înfruntăm aceste defecte folosind toporul despre care au vorbit Isus şi Filip. Însă, o asemenea luptă poate fi declanşată cu toată puterea numai după ce practicantul spiritual îl realizează pe Dumnezeu ca pe un Profesor Viu.

Ca rezultat al întregii munci de purificare şi autodezvoltare, practicantul se naşte şi se maturizează în eonii cei mai înalţi. Pe măsură ce are loc acest proces, tot ceea ce este material, carnal, devine din ce în ce mai puţin important şi apoi "este tăiat" complet (la asta a făcut aluzie Abraham prin circumcizia lui).

Apoi, rămâne numai El.

124. Posedând lucrurile vădite ale Creaţiei, noi le considerăm semnificative şi demne de respect, în timp ce considerăm inutil şi mizerabil ceea ce este ascuns privirilor noastre.

Dar realitatea este diferită: lucrurile evidente din această lume sunt inutile şi mizerabile; în schimb, acelea care se găsesc în lumea ascunsă nouă sunt semnificative şi demne de a fi venerate.

Tainele Adevărului sunt dezvăluite numai prin simboluri şi imagini.

Noi, cei născuţi şi întrupaţi pe pământ, suntem obişnuiţi să privim la lumea materiei din jurul nostru prin prisma trupului

material.

În schimb, aceia care merg pe Calea arătată de Isus, după ce s-au născut şi s-au maturizat în eonii superiori, învaţă să se uite şi să vadă în şi din aceşti eoni.

Filip scrie despre impresiile Sale referitoare la asemenea viziuni.

125. *Camera Nupţială* este ascunsă. Este cea mai tainică.

La început, voalul ascundea felul în care Dumnezeu controlează Creaţia. Dar, când voalul se rupe (pentru fiecare practicant spiritual care se apropie de el), şi Acela Care se află înăuntru se dezvăluie, atunci [aspirantul] părăseşte această casă a separării (corpul). Mai mult, [trupul] va fi distrus (dematerializat).

… Cu toate acestea, Divinul unui practicant spiritual nu intră în Sfânta Sfintelor imediat, deoarece Acesta nu se poate uni (imediat), cu Lumina, cu Care nu s-a unit încă, şi nici cu Conştiinţa Primordială, a cărei poartă nu a fost deschisă încă (pentru a intra). Între timp, Conştiinţa Primordială va fi sub aripile Crucii şi sub Braţele Sale*. Această meditaţie va fi o arcă de salvare pentru practicantul spiritual, chiar şi în caz de potop.

După aceea, câţiva dintre însoţitorii lui Cristos vor putea să intre înăuntru, dincolo de voal, împreună cu Marele Preot (Cristos).

Catapeteasma (templului din Ierusalim) nu s-a rupt numai la capătul de sus. Dacă era aşa, intrarea ar fi fost deschisă numai pentru cei de rang înalt (pe pământ); şi nici nu s-a rupt numai la capătul de jos, pentru că atunci ar fi fost deschisă numai pentru cei de jos (pe scara ierarhiei sociale). Ci a s-a rupt de sus până jos.

Astfel, intrarea este deschisă pentru toţi aceia care suntem jos, în aşa fel încât să putem intra şi noi în Vistieria Adevărului.

Aici este Acela Care e ţinut la mare cinste, Acela Care este Indestructibil.

Totuşi, parcurgem Drumul spre acel loc prin simboluri dispreţuite şi prin imagini efemere. Acestea sunt dispreţuite de cei ce se bucură de slava pământească. Cu toate acestea, există Slavă deasupra slavei, şi există Putere deasupra puterii.

Perfecţiunea ne-a deschis Vistieria Adevărului. Sfânta Sfintelor s-a deschis pentru noi, iar *Camera Nupţială* ne-a invitat înăuntru!

Atâta vreme cât toate acestea sunt ascunse oamenilor, răul va

continua să-i conducă la pierzanie dacă ei nu-l vor separa de ceea ce a fost semănat de Duhul Sfânt. Aceşti oameni sunt sclavii răului.

Totuşi, când Acesta se apropie, Lumina Perfectă îmbrăţişează pe fiecare (dintre cei ce intră în Ea). Iar aceia care sunt în Ea, primesc binecuvântarea. Astfel, sclavii devin liberi, iar cei ce au fost capturaţi sunt eliberaţi!

126. Fiecare plantă, care nu a fost pusă de Tatăl Meu Ceresc, va fi smulsă.

Fie ca aceia care sunt separaţi – să se unească (în eonii superiori) devenind Perfecţi!

Toţi Aceia care intră în *Camera Nupţială* vor înţeţi mai mult Lumina Adevărului, căci ei nu au fost procreaţi în întuneric precum aceia aduşi pe lume prin căsătorii pământeşti! Focul va arde în noapte şi se va ridica mai puternic pentru că misterele acestei Căsătorii se desfăşoară la Lumina Zilei! Acea Lumină a Zilei nu va înceta niciodată (pentru Ei)!

127. Atunci când cineva devine un Fiu al Camerei Nupţiale, înseamnă că Acesta a cunoscut Lumina (Duhului Sfânt) înainte.

Acela care nu a cunoscut-O în lumea materială, nu O va primi în Acel loc.

Cine a cunoscut Lumina (Duhului Sfânt), nu poate fi văzut şi nici capturat (de spiritele rele). Şi, ele (spiritele rele) nu pot să chinuie o asemenea Persoană Perfectă chiar dacă Ea încă mai trăieşte în lumea materială (întrupată). Această Persoană (Perfectă) a cunoscut deja Adevărul şi trăieşte acum în Locaşul Conştiinţei Primordiale! Iar [această Conştiinţă] este deschisă pentru o asemenea Persoană Perfectă, în Lumina Zilei Sfinte!

Bibliografie

1. Antonov V.V. – Ecopsychology. “New Atlanteans”, Bancroft, 2008 (în engleză).

2. Antonov V.V. – The Original Teachings of Jesus Christ. “New Atlanteans”, Bancroft, 2008 (în engleză).

3. Okulov A. and others (eds.) – Apocrypha of Ancient Christians. “Mysl”, Moscow, 1989 (în rusă).

4. Trofimova M.K. — Historico-Philosophical Questions of Gnosticism. “Nauka”, Moscow, 1979 (în rusă).